Una greu degradació, i au.

de *Carlets Rovellat*. 2024.

Disfressat d’ombra.

A trenc de jorn m’aixec, em rent, em rac la barba, em mud, i davall les escales, obr la porta de baix, i ixc al carrer. Sé que aquest és el darrer dia de la meua vida. És clar que cada dia que passes viu és el teu darrer dia, i això, evidentment, fins a l’endemà, on serà, en acabar’s, el darrer dia que fins llavors hauràs viscut.

Amb això vull dir que cal fer cas de cada dia com si fos el darrer no pas de la teua vida, car això rai, ans el darrer de tots de debò.

«*Disfressat d’ombra, i armat amb el raor, em veig invulnerable.*»

Soc al carrer i l’aurora dels dits ensangonats es va desenlleganyant i albir davant meu un enemic uniformat. Diu quelcom. Mai no n’he entès pas un borrall de llur xerroteig. Me li atans, submís, i de la mànega em cau a la mà el mateix raor amb el qual suara m’he ragut. Molt esmolat. Un cop d’ala rabent, i escapç l’enemic. El seu cap, amb la gorra encar calada, prova infructuosament de rodar fins a l’embornal de la claveguera.

I ara me n'adon, ullant vers l’altre vessant de la cantonada, d’un escamot d’enemics, i amb el meu passa-pertot em fic, com discret insecte, dins una casa qualsevol. Sorolls més o menys hospitalaris d’intimacions eròtiques.

Em pessigollejaven els panxells dels dits de la mà amb el raor. No és gaire conegut (només ho sabem els del braç armat nostrat) que

els enemics ‘sagnen’ cendra. I que, respectivament, llurs ‘lleterades’, llurs ‘ejaculacions sexuals’ són així mateix cendra. Pertot arreu on passen hi jaqueixen munts de pols de cendres. Les cendres que ara em pessigollejaven els dits, amb els quals havia espolsat l’acer del raor. Em pessigollejaven com si volguessin més cendra.

Els implicats ens la trista disbauxa, podria entrar’ls de sobte i escapçar’l tots plegats.

Me n’estic. Els conec, els protagonistes, el metge Pau Palpapits i el seu amant, en Pere Pistolet, el conegut gàngster. Ambdós nostrats. (Nostrat vol dir no pas pertanyent al maleït gènere enemic de l’invasor.)

Torn a sortir. No és gaire sa de romandre gaire estona en casa de nostrats. Els antipàtics patètics borinots de la nit, tantost no s’assabenten de casa de nostrat, ja l’han derrocada.

Fora, fetillats per Selene, l’eixam estantís de l’escamot enemic, fanàticament obsedits per l’estatisme, es devien haver volguts estàtua. Espasmòdica atlètica negra estàtua.

D’incògnit, relliscant-los pels voltats, els pas tots plegats pel raor. Darrere meu munts de pols de cendra es barregen a la fullaraca. La sintaxi de la carn morta de l’enemic és molt diferent de la sintaxi de la carn viva dels nostrats.

Com els mítics fills dels déus eren fets de mannà i per això, lògicament, que els seguidors de llur sectes combreguin, és a dir, consumeixin, el seu cos en forma d’oblees o d’hòsties, així la carn morta de l’enemic és morfològicament constituïda de cendra, i de pols i calçobre de ruïna, anorreament i destrucció, i ningú no voldria, que no fos boig, enverinar-se’n.

Els nostrats som vells baobabs, de les amples vísceres dels quals, clafertes de saba efervescent, la mateixa vida no continua, ininterrompuda, amb nous cossos adventicis, adjacents, impossibles de magnetitzar, hipnotitzar.

No fa per a nosaltres esdevenir com l'enemic neurastènics eixorcs condemnats extasiats pels ulls de la princesa Selene, que no són ulls de veritat, sinó conys eixuts, com els seus oronells són traus del cul hemorroidals, i l'osca escrostonada de la boca, us ho podeu suposar, un altre forat de pou negre, on tota la merda de la reial família, incrementalment, no rau.

Més enemics a les envistes. Es multipliquen monòtons. El zel incongru de la vermina per a fer-ho. Ball de bastons. Coruscant disfressa em fa confusament amorf. Em sumeix en la irreductibilitat. 'Mestre segur d'enyorades banderes'.

Al cap de l'escamot, li faig una xeix al pit, bo i trencant-li pertot l'ossada del costellam de guix. Li arrenc amb l'altra mà el cor, que és una pedra, un bloc de ciment, amb el qual obr el crani de mants d'altres, sobretot els més nans. Llurs cervells són de fibra de vidre plastificada.

Llur crueltat inherent no els permet cap vulnerabilitat, és el llur doncs un cos banyat en l'analgèsia generalitzada. Absència espectral de la dolor. No cal ésser de tarannà líric per a moderadament compadir'ls i tot, macabres autòmats.

Tot és joc de neurones. Res, si no és pervers, no és interessant.

«*Ara que hi som delíssim els deleàturs. Musiques pàmfiles cantaven els quàtturs. Només obres ridícules i mentideres rebien els imprimàturs. I buròcrates sanguinaris els exequàturs. I als nostrats és clar que no ens eren permesos els al·locàturs*.»

Insubornable dilecte delicte dels ‘pares’ pútrids de la pàtria, mai presos en delicte flagrant, car qui ho fes, peria instantani i a lloc, pelat pels mateixos saigs qui sempre els paren esqueneta perquè semblin més alts i senyors, ço és, repulsives patums falsament nostrades. ‘Aquells qui han traïda la pàtria, i l’han subjugada a tirans, o per pecúnia han ordenades i retractades lleis.’

Assaltàrem el reialme brutalment hipòcrita, els milions i milions d’esquelets malmesos i rebregats dels soldats qui morírem perquè els fètids tifetes poguessin abassegar i cobejar més i més, fins que, massa fartanes, no esclatarien amb l’univers mateix en pets infinits de merda infecta.

Els mateixos soldats, transformats sovint en agents provocadors, vaccins contaminats, esdevinguts genocides — no crec pas que els de més gaire de grat — per al plaer dels podrits buròcrates de rereguarda i els diabòlics merdosos qui guarden els secrets, és a dir, qui amaguen la mateixa repugnant matèria tan ‘important’, en realitat no re altre que la coneguda gitarada deletèria dels tòtems de sempre.

L’acordió de l’adesiara, amb totes ses parasitàries ‘primadonnes’ de l’endemà perfectament adoctrinades continuarà indefinidament d’estrènyer i eixamplar els costellams plens de teranyines de la mateixa eternament repetida història.

Totes les solucions situacionals no alteren mica la condició de l’esfèrula, indeleblement estigmatitzada pel mateix cianur i la mateixa toxicitat de la propaganda bel·licista, els bavosos marcials, dels qui amb fibló contumaç sembren arbitràriament el pànic.

Entretant, això rai, pler d’esdevinences fortuïtament esdevingudes. País ocupat. Els ocupants de cendra són pertot arreu. Monstres de ferro colat i rovellat, buròcrates de la mort.

Fòssils cloïsses confinades pel temps.

Com en baveja el meu bon ganivet de totes les raons! Goles i pits tallats arran. Gest habitual. Sempre productiu. De cendra, la maleïda cendra. Hom n'esdevé ferotgement al·lèrgic. Oceans de cendra. Fètids oceans de mort. Mars disperses de polsegoses despulles, llurs eixutes escates se'ls escrostonen ràpidament.

Veig arribar de l'altra banda de carrer el meu company del braç armat, en Prepuci Parlaplà.

Si jo vaig tan mudat, ell va d'espantall. Potser és més ardit que no jo. Es deu fer atacar pels enemics molt més sovint. Deu toldre caps de morts a munts i munts.

Jungla de rampells fugissers, on sovint qui fuig, tot de sobte es tomba i no hi ha ningú al món més llambrescament rampant. Jo no he esperat mai que els automàtics assassins m'ataquessin. Els atacava a la bestreta. No dec dur al cos la química que empeny al suïcidi.

—Indecís o decidit Prepuci?
—Qui no arrisca no pisca, noi.

—Mags o dracs?
—Mags. Les cares de porcs maltips dels enemics són grotesques com les dels caps tolts als dracs desconfits. De riure me'n fot un tip. Esguarda-te'ls de fit a fit.

—Taüts o cucs?
—Cucs als taüts. Per les finestres de les cavorques buides de les calaveres, els cucs ensenyen el cul.
—Com tantes de dones nues qui volten pertot arreu?
—Llurs culs llogats coven de sotamà exòtics conflictes de perímetres inconcrets. Mai no saps on la guerra et surt davant de

trascantó.

—Amb quins batecs ni quina fascinació no trobes intrigant el misteri de l'esporàdica guerra que et pren pels collons quan menys te l'esperaves?
—Tot misteri amaga merda corcada sota. Més val mai no descobrir-ne cap.

—Arronses el nas quan l'objecte descobert al fons de la glacera és la clau elèctrica que el cirurgià oftalmològic no empra perquè tos ulls albirin les èpoques d'amistós simposi on finalment no som lliures del flagell que ens endogala?
—El lleure manllevat a les autoritats enemigues no duu sinó a l'abaltiment i a les més brutals epidèmies d'abolició de tota volició. Hom es malacostuma i aviat puixola el condemnat osteòpata en cap 'amb precs i amb almoines, i amb oblacions i vigílies.' Qui s'hi acull ja ha begut oli, malaurat.

—Atalaiares el prodigiós aposiopètic il·lustre gland de l'estaquirot qui adés estellí?
—Esgarrifós. Mes prou d'aquest coll. Parents i coneguts voldrien, crec, sentir-te'n alliçonar-los-en fil per randa, en la tòrrida qüestió, ramat dejú, d'escarides avinenteses de titil·lació on hom s'hi esmola el bàcul, i amb tasts massa eclèctics i tisores massa oscades, mes no haver-ne capit ni copsat borrall, personalment, ja em convé.
—Envejós?
—Ni molla. En llig de pitjors a les oficioses columnes d'anuncis.
—Desagraït.
—Carallot.
—D'això parlàvem. I una altra cosa; a quin pou no pas encar enverinat ni a quin esquinçall d'indret mal segmentat no ens recomanes de beure-hi, viàtic virtuosament decantat mercès a la inserció de l'escandall inconsútil?
—L'àpat de l'ictiòleg afalagat i falaguer consisteix en fòssils de

feble closca.
—Com centelleja el fanal al glacis del castell! Què et suggereix? No creus que coincideix, eteri, a palesar en relleu on rauen els embuts ni laberints del vesper?
—Perquè hi trontollessin ni tresquessin a la percaça imminent del darrer mendraig o santuari els matussers, ço és, els qui s'estimen més tindre els riscs prou escarransits, i escarneixen, en catastròfic col·lapse de llur fortitud, a canvi, l'avolesa indestructible dels qui així els tempten.
—El corol·lari essent que més els valdria segurament esperar de llur vivípara cadira l'espellida de l'ou o la flor de llur alat vaixell vers les alçades del cel on els lleganys es rabegen com solaçades llúdries, lluny d'agreses, sutges i desdenys.
—Concís embruix. Molt ben posat.

—Doncs entesos, Prepuci. Apa, a reveure.
—Siau, noi. No prenguis mal.
—No tinguis por.
—No soc dels qui en tenen. Prou faria una altra feina.
—I tant.

I ara, moment mort, un cop d'ull als voltants.

«*Ens sembren de continu amb llavors de plutoni l'envejat paisatge.*»

Epifànic paisatge tan sovint per l'enemic cremat i desgastat, amb creixences volcàniques que t'esterrossen en llur inèdita mai vista beutat; voluptuoses singularitats que t'esclaten i et floreixen davant com il·luminacions.

Tostemps assetjada terroritzada casa nostra, amb l'ombra deletèria del gep tortuós de la nosa forastera maquinant ininterrompudament el nostre anorreament.

I tanmateix com la nostra terra atlètica, bategant subterrània, de tota catxa inútil se n'absté — treballant preferentment en el silenci — mai retuda — esperant els nostres ulls de cop estorts per a revelar's de bell nou en tota la seua glòria.

Com geloses esfinxs, mariners i rabassaires, abillats amb mortalles, constantment mal amanits — irritats i frustrats — pels incompetents recollidors de 'misteris'. 'Misteris' confegits bo i aglomerant 'secrets' inventats de soca-rel — és clar que cap veritat no s'hi amaga ni de casualitat.

Sargint eixàrcies ruminem alguns. Amb la venedora d'anacards i festucs a la cantonada enraonem de la tortura que patia el nebot Nicolau Peufès.

I llavors, amor! La Cristineta, la nebodeta de carns tendres arriba espurnejant, fent acte d'abraçant-me, i allò és sobtada felicitat, tret que em passa de llarg, i veig de cua d'ull que n'abraça un altre, jovenet com ella. No m'ha dit ni bèstia què fots ací. En canvi, la vella, veient-me braç-obert, se m'ha llençada damunt. Tota desmanegada, tota ossos, cames i braços d'os pelat, com la Mort mateixa, m'estreny, i em put al nas, jurant fidelitat, i tot em pruu d'intranquil·litat, i tot d'una...

Immens perill. Tota pau fuig.

Ensumem dues o tres grosses d'enemics regimentats. Tantost no ens tol·lin, cal que s'aixequin al món immediat tota mena de torbs ni destorbs. Som-hi.

Diluvis, inundacions, tempestes de pols, deserts que se'ns traslladen, eclipsis, nits inacabables... Les antigues terrors dels antropòlegs... Dels arqueòlegs... enormes amuntegaments d'estrats, inserts pels terratrèmols i els espoderaments, i els fiçons i torçons, tel·lúrics.

Tros desastrós tot el territori. Oberts de bat a bat tots els abissos infernals.

La kermesse i l'harmagdon dels repulsius mel·liflus bel·licistes (els religiosos, els fanàtics) (les forces per a l'extinció de les espècies i la inauguració final de l'era apocalíptica) els quals, sota les ovacions constants de cuques, corcs i escarabats, instauren pertot merda i ruïna.

«*Cuinats pels elements/ Ens hi trenquem les dents*.»

Sentíem bruels de traïdor qui es crema, de bruts estiracordetes per als qui cada guardó rebut havia estat contaminat amb llavors de torturada mort, sense antídot ni conhort possibles.

Es creien individus singulars i superiors. No sabien, innocents putrefactes, col·laboradors dels assassins, que cap individu no és ningú.

Jutjats tots plegats com a espècie, o millor, com a planeta inic (pedreta negra), pels nou molt mestre-titencs jutges (els nou fetus afollats qui governen l'univers), els quals són uns barrets de rialles qui, per comptes de neu i de mannà (tot el mateix), fan caure enjogassats esfèrules de càmfora, i, més seriosos, talismans radioactius d'agònica mort.

Llambresc, me'n torn enrere entre tenebres. Ombra qui es fon. Foscants elastòmers.

Ja us hauré. Tard o d'hora. Això rai. Pel cap baix un per un. O potser un contra cinc. Això no és re. Dues o tres grosses de cop és però massa gros àdhuc per a manguis. No et vols fent el foll. Tots som necessaris. Mantín-te en forma, i au.

Els herpetòlegs a la jungla es moren de vergonya — els surten urçols, furóncols — els assetgen el trau trenades morenes — esdevenen doncs dubtosos de l'empresa — psitacosis i paparres, papagais i d'altres paràsits, qui se'ls sinceren xiuxiuejant-los proemis als pòrtics i nàrtexs de les orelles — estranyes paraules sàvies — en llenguatges totalment críptics — o se'ls fa rovell a la pell — ah, i llurs vits se'ls aprimen i retorcen com circells — per això, per recomanació de les dones, putarres totes, es fan picar el piu per la miraculosa serp — i se'ls engreixa — els creix fins que no els cap als pous de les femelles, les quals tanmateix com s'hi xalen — llurs pous tan ben emprats — els cancells a bastament regats per destil·lats energètics elixirs, i rics mannàs, i d'altres goigs i apotegmes; àdhuc les mosques, escoltant-hi, badabocades, s'hi rabegen qui-sap-lo.

'Una mosca no fa estiu...' i 'fes-li de bo a en Bertran, t'ho pagarà cagant...'

Funàmbul per la noguereda, consirava amb tèrbol desdeny en el xaró Bertran al-Maarrí, el veterà herpetòleg, de qui la franca actitud davant les innombrables fortuïtes malaurances i malvestats dutes per les xanxes i capritxs de la natura i pels folls habitants qui s'hi fan, el teixeixen de melangia i el sedueixen a la idea sobirana que, com per als muricecs i els centpeus, i d'altres confessos espietes, copietes, i xerretes d'allò que fem, lluents i opacs, cal segellar amb insinuants (sinuoses, insidioses) catacresis (les serps del pensament), i ja sense més matisos, que la balança del poder mai no romandrà equilibrada, i que amb això doncs cal poder gosar pactar pactes amb l'enemic.

El meu rebuig i el garguirot enutjat que etzibava injustament a la noguera vora on rac, el fa plorar tinta d'estalzí. Les nous, tacades, em repten amargament — estic, com qualsevol altre carallot bucòlic, balafiant forces.

Car, com el poeta Narcís Budellaire, soc, embromat, dels qui veiem, lluny dels nefasts asfalts, als diferents cels nocturns i diürns, les llúdries dels llamps llençades pels estanys remoguts dels firmaments, i les barbes blanques dels lleganys davant la carota de l'enfebrada lluna disfressant-la de saberuda...

Tostemps contemptuós del plepa Budellaire, i nogensmenys, en instants baixos, em perd per l'inexistent amb bajanades força semblants a les seues.

En tot cas, cal estrènyer's la corretja, i anar-hi. No fotre-hi re (com recomana constantment el Budellaire) no és cap opció.

«*Atès el fet que certes amistats us volen de dolent i us duen llavors a prou abjectes avoleses, penseu amb raó que més us valdria, com el rinoceront, anar sols pel món*.» Dit pel Buda. 'Més val sol que mal acompanyat...' 'Qui va sol, peta, rota i fa el que vol...'

Amb ma cosina, na Fructa Paitopí, la del coll de polla plomada, la qui altrament gairebé tot ho fot a la xamberga, vàrem reeixir de fer rodar pel roder d'herba fressada i gebrada el carro de foc i sofre fins al terreny dels letífers autòmats morts, portadors incansables del virus de la violència contra els qui romanguérem treballant, productius en l'harmonia.

Bruixots qui pronostiquen imminents i molt salvatges malvestats de fi del món, els grans conqueridors de merda qui ens envaeixen i podreixen, ço és, els fatus imperialistes, els demagogs de la sublim inanitat, qui es pensen titànics tirans, i no són, com dic, sinó cagallons curts i llargs, amanits amb vòmit de gos malalt.

Llurs horitzons, decadents pels quatre cantons, amb flasques fades idíl·liques òrbites on moltonegen, absents per sempre pus, llurs zombis estúpids i mal xerrats. Qui s'hi voldria? Ecs!

Rapaços ximpanzés dels mil dimonis, com se'ls arrela el carro de foc i sofre! Episodi digne de contemplar, meravellosament instal·lat i orquestrat, coreografiat.

Com es fonen llavors els joiells de la presumpció i s'esbotzen les rescloses lluentament tessel·lades de l'orgull conqueridor, i s'hi panseixen les falenopsis, i l'argent esdevé argent viu, i l'or i diamants, i els vernissos i els ivoris, són de sobte requincalla, farfutalla, pampolatge, paravent, tot s'ha fos i és sense nervi. I els flascons amb perfums, estranyes molt agressives piranyes hi xarboten. I els zenits i els nadirs se succeeixen instantanis. I els lleures i els solaços s'interrompen per manca de Solell existent, car esclatava maniàtic i perdia els galfons, i no els trobaria mai més cap déu per cap de les fosques contrades del nogensmenys vastament estisorat, reduït, mal apedaçat, firmament...

Llur món fet una merescudíssima molt fètida merda, perquè el nostre, harmònic novament, renasqués de les amuntegades malaguanyades cendres.

(...)

Tot secret, irat estripa'l.

Això de la mort, fa riure del fàcil que és.
Fàcil passatge. '*Mors osculi*.'

Ésser — no ésser.

Un món de diferència.

Hi pintes — no hi pintes.
Poc o molt — no gens.

On ets no ets. Traspàs tranquil.
Ton cos carn d'olla — la fi.

Temps huracanat. Sobtadament et desarrelen.
Érets — no ets.

No hi ha secret. Tot secret, irat estripa'l.

(...)

Faula del vaixell hipnotitzat.

Diries que són dèries meues, mes sempre que hipnòtic m'he guaitat a l'espill, me n'he adonat. El meu cos és un vaixell que, per qui sap quina cosota hipnotitzat, va de naufraig en naufraig.

Mes és clar que al mateix temps penses que no és l'únic vaixell a l'univers que va hipnotitzat per qualque rucada o altra, per un quelcom malaltís i capdecony, per manies i lleis astronòmiques, per punyetes rai, ans al contrari, és que no hi ha re que, ben mirat, no sigui un vaixell hipnotitzat.

Els egipcians mateixos ho vèiem de prou antic. El Sol és un vaixell raptat de nits i tanmateix (per sort, diguem-ne, tot i que qui sap)

alliberat a la matinada. I tots els malparits prohoms qui han existits, engabiats en cuirasses de mites sense solta ni volta, han viscut i viuen hipnotitzats per teories i dogmes que només es creuen ells i els desgraciats qui els obeeixen i els foten la farina blana.

I llavors què cony és la Terra mateixa sinó un vaixell manat i menat per les collonades físiques de la gravetat i les orbes voluntats químiques dels objectes boigs solts pel veïnatge estratosfèric, i més remot i tot?

Tot plegat molt primparat, molt precàriament mantingut, amb qualsevol moment la pasterada sencera podent anar-se'n al carall.

I l'univers mateix? No fotem. Qui sap si no és un vaixell entre tants d'altres...? I una col.lisió d'allò més brutal entre universos qui te l'estalvia, miserable vaixell corporal més petit i inconseqüent que cap altra miasmàtica brosseta de pols...?

Vas pensant tot això (si fa no fot!), i te n'adones que has anades esborrant totes les costures entre la realitat del sensible i el reialme tèrbol i tremolós, desdibuixat, de l'imaginat, que són estranys llimbs fonamentats a l'enlloc i només per engrunes entrellucats amb prou feines en violentes il·luminacions de les quals tanmateix te'n desempallegues amb gran facilitat.

De fet, tantost les veus i se't fonen totes soles, les ximpletes.

I llavors, què? Al fons del mirall hi rau, persistent, al capdarrer d'un reguitzell nombrosíssim de naufraigs, el definitiu. T'hi guipes sense melangia dient *apa, som-hi, passi-ho bé*.

Igni comiat el teu, ara que te'n vas a l'infern de dret, tombant-te una miqueta, amb sospitoses taques brunes al cul dels pantalons, i fent *dasvidània* amb la mà.

Al rerefons el Sol mateix ha esclatat. Lluminària rai. Del darrer apocalíptic ocàs.

Ambdós vaixells (el teu i el seu) a can pistraus. A perir parteres. Tot s'ha acabat com ha començat. En ou pollat. Cos afollat. Vaixell traucat. Closca borda. I au, als collons. Foscors dins foscors; i dins foscors, foscors.

Meditativa cabra en ubla et vols. Quina enveja, noia. Car qui es voldria desconcertat vaixell d'humà? Tan bé que s'hi està bo i rumiant teca i farratge, no pas carallotades hipnòticament mentals! Au bah.

(...)

Un part a part.

Qui em parí — un infant com cap altre — un altre cagalló en forma si fa no fa humana — ben descansat romangué en acabat, cal suposar.

En tot cas, no l'haig pas defraudat.

Ha estada la meua vida una de perfeccionament quotidià. M'he anat perfeccionant fins que no he esdevingut perfecte. Perfecte per a morir'm. Madur perquè la Mort em reculli sense por.

Bon profit!

Bon profit, noia, bon profit. No saps pas quin bon bocí et fots al pap.

(...)

Què fotia en Salomó (a part de si fa no fa fotre-se-les i fotre-se'n, en tots els mals sentits) amb les seues set-centes dones legítimes, i les tres-centes concubines d'afegitó, les quals diu la bíblia que servava en esclavatge o 'possessió', el malparit tros de merda...?

Aqueixa és la qüestió que vull respondre avui, cars alumnes.

En Salomó, barbablava repulsiu, s'escolloneix quan les acolloneix. Es mor de riure quan es moren de por. I se les fot i les fot, com dic, en tots els mals sentits.

Quina mena de cap coronat (amb cagallons) no era aquell collons podrits de Salomó? Era una mena de borbó encar no pas guillotinat. No sé què n'espereu les noves generacions? Com més aviat no hauran desapareguts de la terra, millor. Car només hi porten verí i corrupció.

Ara analitzarem quina mena de cap no era...

Era un cap de ferro, totes ses idees eren evidentment rovellades.

Era un cap de fusta, tots sos queixals eren corcats i pudien com l'infern.

Era un cap de meló, i per molts de tastets que, desgraciat de tu, hi fotessis, sempre el trobaries fastigosament agre.

Era un cap de carbassa, buit per dins i sonant a maldecap. Mal xerrat com ell sol. El seu patuès esfereïdor. Els cuquets de les orelles qui mai el senten morts de fàstic instantàniament.

Era un cap de timbal gros com el cul de l'elefant amb cagarrines. *A cap capsa aquest cap no hi cap*, clamava tothom, i amb raó.

Era un cap de suro, com el suro que tapa el flascó (etiquetat falsament) d'una barreja perfumada (casa Puig, ecs), totalment letal tantost no l'ensumes.

Era un cap de mort, responent amb estirabots a les turbulències que s'hi esdevenien, a la tomba del seu crani de monstre incestuós.

Era un cap de trons, tràgic, patètic, sísmic, tempestuós, amb agressivitats de boig, obsedit per les orquestres espectrals de les seues creences genocides.

Era un cap de cony, de cony ronyós; de tant gratar-se'l semblava la figa d'un malastruc espantall, amb músculs de musclo, i muscles d'areng, i amb les contundents ferums corresponents.

(Com el cap de tot rei, 'bibliós' o no) era, com deia, un *cap de guillotinat*, i prou caldria haver començada la lliçó per aqueix cap, i amb això lleixar-la enllestida.

Car prou és un cop tolt com tot cap de rei no ha de raure, sempre i pertot.

En fi, ara ja ho sabeu, per si de cas éreu tan innocents abans, que

encar no ho sabíeu.

(...)

De sobte l'ominosa presència inexplicable.

Era, com tan sovint, per la nocturna platja sense lluna, el rar organisme perdut en el no re de l'enlloc, tractant d'entendre-hi re, per això m'empescava ficcions, i com més fosca la cosa, ficcions més elàstiques on les tendreses s'imposaven a la fi a les sinistralitats, on passar de les penombres a les tenebres no era sinó entrar en la sorpresa d'un qualsevol paradís...

I de sobte l'ominosa presència inexplicable.

M'amenaça el metàl·lic intrús cal dir que molt mancat d'elemental higiene car put terriblement a merda, i sé alhora que els lleus em bleixen tempestuosament, car no hec cap arma a l'abast per a contrarestar la seua, i l'angoixa de la mort m'arrapa.

Para compte d'ençà d'ara, si de per cas sobrevius encar, que no pots mai, mai, sortir de casa desarmat.

Riu sense llavis, monstre akhili, l'intrús, la seua osca horitzontal al sec lívid visatge que se li transforma en S jaguda, en un dubitatiu infinit escapçat pel mig.

M'he ficat a córrer esbufegadament relliscant per les esculleres. Adesiara caic i n'acab tot escoixengut. Tremolant de por, la pell em pruu i pessigolleja. Les bèsties i bestioles qui se'm mengen de

viu en viu em semblen innombrables.

Com camèlies esclafades, així mateix l'escàndol del meu magolat, maganyat, cos adés eteri i ara llagrimós i fent ganyotes per causa dels zelosos hams inesberlables de la dolor que m'infligeix qui m'ha enxampat, autòmat invasor, amb mà de mort, i qui es disposa, braç alçat, a fotre'm amb l'arma el cop definitiu.

Via fora però al xiulet que el glaça! El xiulet xiula peremptori d'ençà del vehicle ornat d'esfinxs aureolades. El vehicle és ple d'austers àugurs i d'augusts harúspexs. Llurs auspicis o agalius, en mode lacònic, em són tothora favorables.

Torn a renéixer, pit-ample, campió de bell nou entres els acròbates, i alhora l'intrús esdevé ferralla.

Llenç l'esguard al paisatge, i «*l'esquinçall, en altre temps bandera,*» entremaliat s'hi esmena. Torna a ésser-hi, plantat amb tot l'urc del món, ventall encès que enceta totes les fogueres de la resistència. A l'oblit s'enfonsen les fragilitats, i suren de la terra, evocacions carnificades, les corrues de lluitadors adés abduïts per les gèlides fondàries.

Suara l'autoritat dels profetes benastrucs qui em porten benastrugances col·lideix estrepitosament amb el tità llavifès. No són els meus endevinaires llunàtics papistes, és a dir, favots idòlatres d'aquelles ombrívoles gàrgoles de bronze que pengen de llurs temples extravagants.

Són astrònoms amb cara i ulls, qui coneixen fil per randa l'aparent indelebilitat de la intimitat estel·lar, i que saben doncs distingir entre l'insignificant i l'essencial.

Car oi que és difícil? Els qui vaguem les nits som testimonis de les més estranyes manifestacions celestials. Aberrants,

esborronadores. Cossos fugitius que s'embalen i fonen a la babalà. Sobtats col·lapses. Astres que esclaten sense ni com va ni com ve, projectant en llur obliteració la buidor enlluernadora d'unes lluminàries terrorífiques. Cel cucat pertot arreu, continu palimpsest, mai en repòs, mai no prou satisfet, és a dir, mai gloriosament mort d'una vegada, car tant de patir per què? Per no re, recony! Engeguem-lo a dida, horripilant firmament sencer.

Per això, nocturns, tot ens fa por. Mal informats.

Espectaculars fantasmes albirem que ens empaiten foscament triomfals. I pertot objectes, semblants a argues i bossells damunt la coberta en nit closa, ixen a obstaculitzar'ns el trajecte, a estroncar'ns el progrés.

Ens fantàstics ens atenyen tothora, o gairebé. Ens estalonen els ens irreals qui espurnegen i esgaripen mudament, amb llambrots extingits. Ens heuen pràcticament a l'abast, les mateixes rònegues grapes qui altrament guipes de cua d'ull enderiades a guixar màximes acollonidores a les sorres que orlen els freus d'on pugen les ferums del canyet en desori, amb cadàvers qui hi retrunyen de continu, nous de trinca contra antics de llonga data.

I llavors, com òrfenes compungides, recordem els versos clàssics que miraculosament un raig de lluna sembla reescriure al cresp tot d'una llis del tètric bassal on fins ara hi remugaven ombres monstruoses amants de brees i fangs.

I ara doncs, amb dolces gratituds, ja ens passegem menys al·ludits, com si les onades d'agressions minvessin com el torb exhaust, imaginant-nos alhora sendemans encar salvatges, mes probablement menys claferts de barbaritats i sabotatges, èpoques doncs de més segur sojorn, qui sap.

Deien les ratlles que es bevia ràpidament l'aigua immunda...

«Li penjava el pirulí entre les cuixes
Allò volia dir que no era espectral
Que l'aparició no era cosa de bruixes
Ni que n'hi havia per a tant sidral.»

I agraeixes tanmateix el fi entretoc, el cru aclariment, i estableixes dins ton fur íntim un modest gruix de conreu on creix la confiança. Tampoc no massa. No fotem. Car oi que ara mateix et sembla sentir que t'asclen la pell del coll claus o ullals molt prims d'ivori? Com ara queixals d'enrabiat muricec, saps? Esmolats i bisellats com els punxeguts niells per les incessants marees.

O una impressió que et foraden el pit els fiblons d'escorpins de les cues de les mantícores qui un mític duler de faula sumptuosament fantàstica ha metjat, i acuitat i esperonat a cossar's pròpiament, precisament per a l'atac a les víctimes qui es perden pels trencacolls dels saulons i les roques vora l'oceà malmirrós, les infeccioses arestes de les quals, de mides enganyoses i, amb tota cruesa, de formes voluptuoses d'esquers femenins, són curulles de riscs tant per als cervells com els (baixos) ventrells, els quals, sovint, temptats, pus tost obeeixen la, diguem-ne, carn que l'esperit.

No. Són els dits del vell antiquari.

Car fui mainatge trobat entre els vidres trencats de l'escuma de l'onada, fill de quina altra Afrodita i de Ningú, i salubrement nu bo i llepant la salabror dels còdols. Em recollí qualque antiquari qui esdevingué 'mon pare'.

Posseïa a la seua botiga, que era de queviures i d'antiguitats i alhora també s'hi venien queviures, excel·lents cartells maoistes que sempre he presos com a exemplars de la vida normalitzada, on tothom som feliços i units pel ferm morter de la compassió

mútua.

Lluny doncs de les horroroses vides sacrificades debades als tribals, primitius, defectes de l'agror generalitzada, i la lamentació, l'abdicació, l'enveja, la gelosia, en un mot, la fastigosa cobejança, la passió asfixiant per l'adquisició, pel tindre més que no l'altre, alhora sentint-se tanmateix, per molt que tingui, sempre blasmat i ofès pel fet impensable de no poder encar tindre pus, i pus... i pus... Fins al feixuc esclat dels tensos òrgans, o l'estavellament tot-aclaparador dels atifells bèl·lics, i els letals vehicles muntants de faisó apocalíptica, cama ací cama enllà, bombes d'exterminació absoluta. Tots foten la mateixa fi molt espectacular. La fi del cagaelàstics.

Hi llavors hi caigueres. Car quin impuls atàvic, quin enyor de temps avials, m'impel·leix a entrevenir, a freqüentar, les platges inhospitalàries de l'hivern?

I la presència inexplicable... No podria pas ésser el mateix mainatge adés escopinat per l'oceà? Un més dels inútils éssers incessants escopinats per l'onatge? Organismes afusellats a la bestreta. Tret que aquest cop l'infant, son fat, son destí, s'extraviava vers esdevenidors més rigorosament criminals, i esdevenia doncs un altre cansat faedor d'inútils monuments als adoradors del capital, mentre ell, rancuniós, esparracat, pudent, moribund, exhibint de nits tots els trists emblemes de la pobretat, cerca a anorrear el seu doble, la seua projecció bessona, l'altra evocació d'ell mateix, qui ha reeixit a fer-se amb un grau de comprensió de la inutilitat del jurcar-hi, l'esdernegar-s'hi, l'escarrassar-s'hi, per no re.

Sèdulament, els meus imaginàriament sedosos samitells i mussolines anc no aturen de brunzir-li a les orelles. Allò també l'obsedeix, és clar. I l'esperona al crim alliberador. Cal que et clavi doncs, ara que és invisible, el seu xifarot entre els omòplats, el seu

raor ben esmolat al si carotidi mateix...

I llavors et marejares terriblement, i caigueres bocaterrosa entre les roques.

En cas de greu terratrèmol tot es belluga astoradament.

Amb el terratrèmol perdies el coneixement. En tornar a tu mateix a la prima matinada, l'enemic raïa esclafat molt a prop teu.

Tornares a la casa seriosament asclada tremolant de fred.

Sabies així i tot que amb un enemic de menys... allò no anava gaire lluny... Els seus bessons (alhora qui sap per quina química si no pas bessons teus i tot) en sorgirien fins a la fi. Per què t'haurien de jaquir tranquil, amb tanta arreu d'injustícia.

(...)

Consuetudinari incident.

Se'm va fer força estrany que aquella dona qui gairebé cada dia, llegint el diari, s'alçurava terriblement i desitjava matar el president, dient que s'hi acarnissaria i tot, quan li vaig contar que havia vist un dels repulsius bòfies de l'enemic cometre atrocitats, tot torturant molt cruelment mon oncle, i m'hi havia atansat part darrere i l'havia sorprès amb el meu meravellós estri reductor i l'havia reduït a un dau de carn crua no gaire gros, posem-hi una polzada i mitja de perímetre per a cascuna de les sis cares, unes

divuit polzades en total, i el dau de carn qui era el bòfia reduït el ficava llavors a un petit receptacle de vidre gruixut que amb guants dobles treia del forn on el bòfia feia esdevenir roents els punxons i les tenalles amb els quals llavors torturava mon oncle, i el pot de vidre, quan la dona s'esfereí que el pobre bòfia es devia cremar a mort, vaig obrir l'aixeta d'aigua freda i el vaig omplir d'aigua, i ara la dona, abans tan agressiva teòricament, se'm planyia que si abans el cremava, ara l'ofegava a mort, i doncs, li vaig dir, això rai, i vaig agafar el pot de vidre amb el dau del bòfia dins i el vaig ficar al directament congelador. I li vaig dir, *Ara estaràs contenta, criogènicament conservat, el teu bòfia dels collons. Tanta de pietat per a un miserable tros de carn crua com ell!* I semblava aleshores apaivagada. Però després, al llit, al cap d'una setmana o així, se'm planyia de bell nou. *Aquell pobre home, tancat en un pot de vidre i congelat, com deu patir!* I fou llavors que, tip, li diguí, *Escolta, em pensava que érets més forta d'esperit. I no cal tampoc que pateixis per aquell malparit. Si amb l'extremada reducció del començament no l'havia espitxada de cop, segur que quan el fotia dins el vidre roent, n'acabava immediatament cuit. Així que totes les teues hipòcrites 'ploramicades' te les estalvies, que no van enlloc, noia.*

—Ets un despietat.
—Només quan cal, noia; només quan cal.
—Quines ganes m'agafen de divorciar't!
—Saps què? Endavant. Sempre planyent-te'm, com si tot allò faig ho faig malament.
—El veí, amb tots els seus predis i ramats, em fa la gara-gara.
—Doncs ja et dic, au, endavant. I per a mi la veïna, si em vol. I si tampoc no em vol, això rai, més glòria per a manguis, l'home sense pietat. Ferm contra l'enemic.
—Un enemic qui també és humà.
—Ací és on la cagues de mig a mig. Són autòmats metàl·lics només avesats a les avoleses més cruels. No plegaran fins que ens anorreïn... O els anorreem.

—Ets capaç de tot.
—Tret que no me'n vant. Llengua esquerada l'ham s'hi clava.
—Massa savi, ets. Tu i els teus estris meravellosos.
—Envejeta?
—De tu? Jo? I l'oncle...
—Què?
—Sobrevisqué?
—És a les muntanyes. Com van predigueren adés els infal·libles harúspexs i àugurs nostrats, *El front dels resistents és predestinat a la irreductibilitat*.
—Doncs prou podrem.
—Oi que sí?

(*Etc.*)

(...)

Màgic pinzell el meu.

I llavors, ni engruna de lleure. Soc el pintor que pinta quadres de moda amb la cigala. La cigala el pinzell, un pinzell que buida el pap sense vergonya. Lleterades d'espectaculars colors, segons les menges empassades.

Qualcuns dels teus clients n'estan però amagadament tips. Tips d'aquelles colors fins a la marrera.

Com els cretins fidels qui sempre s'havien cregudes les bajanades religioses, i un gèlid matí, esperant que els obrissin les portes de

l'església, mentre el capellà encar cagava dintre, les canaleres (com ara claveguerencs clergues) se'ls pixaven sobre, allò em va oferir una nova idea. Ficava els llenços sota les antigues canaleres de les catedrals abandonades en ocasió de pluja forta. I llavors, ja ho veus, les teles rebien generosament aquells xàfecs ferruginosos, amb uns rovells sensacionals que ara enamoraven els xarons colons, crèduls enemics qui mai no entendran re del món.

Així mateix, les revingudes deposicions d'ocells variats ans encallades a les canaleres ara afegien tons formidablement saborosos per al tast dels assistents.

Amb to distès, mes amb front lleugerament neguitós, als vernissatges, a la fi pidolava comiat.

«Si em fos llegut, els deia, m'absentaré. La inspiració em glaça els moviments urbans, les gràcies socials, perversitats i martiris, afliccions i entecs que només als genis ens assetgen, com bé sabeu, i, alhora, oi, els estridents cloquers de les fictes rialles em retrunyen a l'enteniment i em carden greument la girada, la il·luminació, m'estronquen la inclinació, la tendència, i em trunquen tot plegat les hipòstasis. En fi, tant de soroll em transforma el pinzell en cosa xorca i eixuta, i allò, aquell ferotge destrempament, comprendreu que ja ultra. Amb segell entristit, m'entristeixc, i me'n vaig, amb el vostre perdó, amb la cua freda entre les cames, cap al meu privat can Pixapedret, llar sense maldecaps i on el silenci mana, i on la vostra velleta, donzella febril d'anys carregada, a son balancí a lloure s'agrunça, i alhora on, unça a unça, la vostra artística formigueta, molt assídua hi acunça ses inventives immaculades concepcions, jocs de figuracions que quietament descansada amb llets endolades abilla destrament i casta.»

Allò em recorda l'agostí qui fui (petit insecte d'agost qui sempre

en el silenci al prat es rabeja), agostí sedós qui meditatiu esguarda les vídues xineses qui l'entrecuix es renten. Faldilles negres d'organdí que s'arregussen damunt les pells febrides (lluents i glabres) molt blanques i els pèls dels parrussos, endolats com les llets de mos ulls, ulls d'agostí endut pel vent de la inspiració de sobte esdevingut orb, i ell mateix no tocant-se enlloc, espargit i desaparegut, com polseguera al vent que, inic, tant no s'alçura.

I la nit s'instal·la i qui l'ocupa per a adormir-s'hi? No pas eu, indígena.

Després dels crits esfereïdors, el sostre es dessagna, i el de baix, tèrbolament xipolleja, en aquella sang bruta, la sang del lleó qui se li abalançava, rugint com el vent descordat i els troncs que queien delerosos de mortaldat.

Els crits dels de dalt qui es passaven a mata-degolla havien estats altament inquietants, i ara llurs sangs nauseabundes banyaven el meu terra.

L'enigma m'esporugueix una mica. Res del que ensum no m'abreuja la crisi. Sé que els grills moribunds cridem contra la mort immediata sense interrupció i més fortament ni enrabiada.

Món de totes totes incoherent, àdhuc per a ells. M'hi emmirall. Només puc discórrer entre discordances. Qui deuen ésser els morts? La gent qui hi pujava no jaquien gaire impressió al meu esment.

Potser els morts eren nous. Nous llogaters als pisos de dalt. Els de dalt sempre gasten molta d'agressió. Són els ocupants. Agressió no pas sols contra els de baix, també entre ells, amb potser més animadversió i tot. Amb nosaltres no balafien les emocions. Ens menyspreen olímpicament.

Llurs subversives genives, malaltes de cacofonia, se'm juxtaposen als somnis dels sons fragmentaris que amb desesper verinós no assaig d'encadenar.

Només quan dalt són tots morts, vulgars organismes debolits, fenòmens anatòmicament caducats, quiet i lànguid puc immergir'm als reialmes extints on tothom anem amb aclucalls i només ens escauen moixaines i suaus ventijols de garbí als rafals poplitis de la cabaneta de les sentors dels conys esbalandrats i humits de bat a bat.

En mig cluc d'ull i escaig, tot el paisatge ha canviat.

Truquen a baix. Perspicaç malson el de suara on em guipava, en acabat de tants de dolcets plaers, del tot claupassat.

La bòfia de l'enemic investiga els esdeveniments al pis de dalt. Com a sòlita conseqüència només rebrem els de baix. Cal emigrar sense dir mot, ni bordar mica, no pas sense fotre abans foc a les repel·lents pintures aitan estimades pels imbècils.

Anuncieu-ho als diaris interdits. «Mort per un estellicó de pinzell a la pixa que s'infectava i es gangrenava, el robust pintor qui abans es guanyà tants de peans per part dels idiotes de dalt, cometé la follia de no voler ensenyar-la a cap professional de la mort vigilada, és a dir, mèdic, que, com la mateixa bòfia i el mateix exèrcit de l'ocupant enemic, ens enjova perquè mai més gens no suréssim.»

Amagat al cau, fenyent-me doncs altrament mort, em vaig guarint de les nafres causades pel foc de la fugida. Som a l'hivern i el fred que fot, els ossos se'm glacen.

Hom se'n plany, soliu i aspriu, mag engabiat de les alquímies rares. El mal pertinaç que li fan les plagues el duen a l'agonia. Mes

resisteix, i espia el trist paisatge.

S'inclinen les corberes seduïdes per l'efímer encant de la pesantor, i, dessota, les torberes en prenen ombratge. Semblen llurs tiges enutjades reganyar.

Aviat se li exhaureixen a hom els motius de continuar badant l'apagat espectacle, i tria d'entrar en èxtasi pels pòstums afalacs que rep preant-li sobretot el seu coratge... Eixiverna. Font de jovença. Es reviscolarà gairebé guarit.

I així anar fent, fil blau fil negre, i au. I farà cap la primavera i les petúnies el somriuran quan, propulsiu, es passejarà amb els coixins de les crosses ben calats a les aixelles. I es tornarà a treure el pinzell, i la natura, amb l'escalf de la saó, en albirar'l tanmateix tan xiroi, canviarà de pla o programa de soca-rel... i pertot hi veurà ell ara ocells si fa no fa paradisíacs piulant-li xanxes i fent-li guerxinetes... i es trobarà una goteta de robí a la torrada ungleta, la qual se li volia fer passar desapercebuda, goluda, en garneua onicocriptosi, per a beure's el vinet tota soleta... i qui sap si... somiar no costa gaire... les assassines rucades de la 'normalitat' i el 'seny' se li acostaran serpentinament de bell nou a comprar-li quadres... i sa vida... encolomant allò als enemics... no haurà estada gens malaguanyada... no... no... gens... gens... ni mica, tu... au... no fotem...

(...)

Temut.

Érem muts, i muts preníem te.

I prenent-lo parlàvem d'allò que temíem i havíem temut.

I fou llavors, al cap de força estona, on l'amiga n'Aracne Çonglaç assenyalà: «*Nicht verschwinden, verschwunden*.»

I sabérem que l'espia enemic, l'orellut n'Orelles Datpelsés, s'havia absentat de la lleteria. I començàrem doncs de tornar a parlar amb la llengua.

Molts fugien. Era immensament perillós.

Qui ens escoltés, sense ésser racialment enemic, fora accessori, còmplice, del crim de llengua, i hom el titllava, enxampat, de prodigiós enemic de l'ocupant, i hom l'espellava, l'escorxava, públicament, excepte de titola, no fos cas que se'n delís, i abusiu, llavors, aquell cos escorxat, ara sotmès a l'estrapada, prengués mínimament per oci l'exemple posat al gros del mesell poble envaït.

(...)

Cap importància.

En Bo Bonet era un home bo.

Tot ho trobava bé, i tot ho trobava bo.

Li ensenyaves un camió desenfrenat carregat de bombes atòmiques i ho trobava bé. Li donaves un codony tot aspre, verd i cru, i el trobava bo. Li feies llepar el cony d'una mòmia i...

Era una mena de sant estrany. Més estrany i tot que ja no és normal per a un sant.

N'Agàpit Ximplelles em va dir.

—Allò que en Bo Bonet és, és un tocat del bolet. Crec i tot que antigament els de la seua família es deien Bolet, no pas Bonet.

—Hi ha certs bolets que són mòrbids esquers que, insidiosa, et para aquella 'monstressa' (femení per a monstre, crec), la molt puta natura. Els enverinats pels maleïts bolets plantats per la traïdora, et fan fer i dir les bestieses més grosses.

—Et reverberen pel fèrtil meló avials anècdotes. sovint d'una opacitat brutal i pletòriques de petulants premonicions.

N'Agàpit Ximplelles sempre li ha fet un deler enorme la fama. I amb allò sempre li ha abellit de demostrar els seus coneixements vasts com els prats argentins de la lluna.

A exemple del pop amorós i enamoradís, qui com tothom sap, desa al seu si misteriós un nombre indeterminat de cors, pretén que cascun dels seus cors li batega apassionadament devers la possessió de sengles '*popes*', i que es capaç, no cal dir, amb allò, de cardar-se-les totes ensems. Una altra meravella de la sempre estrambòtica natura.

A desgrat de les seues amors múltiples i concomitants, al capdavall no s'havia adés mullerat que amb una sola ambiciosa peripatètica la qual, pels seus consells, esdevingué sastressa de

moda. Amb els diners que la dona acumulà, n'Agàpit esdevingué ell mateix l'home saberut, ple d'aplom, presentant-se públicament amb el forçut cofoisme del genet neuròtic, molt traçut amb les coses eqüestres i potser pastorívoles i tot, i coneixedor així mateix, amb un simple cop d'ull, dels secrets de l'atmosfera.

El seu cavall campió de polo és diu Nínive. Nínive, com l'antiga Nínive de la història que ens conten els historiadors més primmirats, sempre immensament lleigs i torrats de tant estudiar paperots il·legibles i indesxifrables pantalles, Nínive sempre venç. Equip on jugui, campió que es torna.

En havent sobresortit, estrident, entre l'estúpida 'vox populi', la bonesa inalterable d'en Bo Bonet, i doncs havent la seua celebritat augmentada fins a esdevindre gairebé abassegadora per a segon qui, el desesper corrosiu i l'agra visceralitat, i la inepta melangia, tot barrejat als balbs budells blocats del seu cervell encès, posseïren l'ànima amarga del genet neuròtic.

Cridàrem un osteòpata que se'l mirés, i aquell home de males humors cròniques, en Ludus Ludi, es deia, examinà l'espècimen, i n'esdevingué estupefacte. Amb derisió se'l tragué de sobre. L'omplí de crus retrets que ningú altre no sentí, car eren ells dos tancats en llur privacitat inviolable. La cambra era insonora i hermèticament closa. Per això jo ho sentia tot.

—Fuig, home, fuig. A ésser subtil ningú no em guanya. Els del mateix ram ens coneixem d'avantconsir i tot. Petits signes, tremolins de serrells gairebé indiscernibles, curts marges als miralls dels esguards, detecten el grau d'intenció que volem projectar amb l'alta saviesa que gasten *eixament i atretal* els altres simis muts.

No m'endinsaré en llurs estupres recíprocs. Es muntaren alhora no sé pas com. Envitricolladament rai. Llurs caspes es mesclaren

com nivosos brins de polseguera. Llurs guitzes agudament guiades d'eugues agusades justament a l'emotiu voraviu del cul esclataren com barrots d'ardent dinamita que entrexoquessin abruptament.

L'esdeveniment no anà més lluny. Tot plet tolt d'arrel. Eixiren de l'uix com dos frescs fruits primerencs.

Camí de casa, tornant de la clínica, em trobí amb en Bonet. D'arrencada, sense pensar-m'ho dues vegades, tot allò li ho contí, i l'home bo, no cal dir, ho trobà perfectament bé. Com jo mateix.

Ni ell ni jo no en donàrem cap importància. Ben fet.

(...)

Carles, el rar ocell imitatiu.

—*Car les paraules de la falsia fàcilment són eixides de la boca, mes difícilment hi són tornades, mills li convé al savi no dir sinó merda a tot* — anava dient en Carles, tot passejant soliu per la voreta de l'ample riu, prop el casal enyorat.

—*Car les paraules manquen de sentit, ni l'horitzó, ni l'aire, ni el cel, ni l'aigua, són re* — continuava dient en Carles al bosc amb les boscarles.

Xiulaven entre senills i bogues les boscarles doncs, i així mateix les caderneres. També, per bogars i senilloses, amb un rogall,

enronquits potser pel fred d'anit, cucuts i còlits.

—*No hi entenc re, car les... Car les paraules... Car les paraules manquen de sentit*.

I així l'apellava jocosament tothom qui el coneixia de lluny: *Carles Paraules*.

—*No sigos doncs ventolà* — digué la boscarla — *segueix-me si vols* — i de canyís en canyís anava volant i en Carles darrere, encantat.

Banyes el cucut ficava al còlit. I el còlit feia el qui com si no hi soc.

A una clariana, tallarols, bruels i boscarles. I justament, en Carles Paraules tot altre mot se li aturà a mitja gargamella.

Entre verns i pollancres, amb el cap sots l'ala, avorrit verdum enyorava tàvecs o vespers. O fibló d'escorpí, si més no, que hagués encallada la fastijosa disbauxa que li torbava ensems els circuits complicats de les abstraccions i l'atmosfèrica incandescència d'un vespre evanescent. Confús. Confús, malament rai. Cal calia pensar en quelcom de diferent. Estòrcer's d'aquells neguits circulars.

—*Ignomínies domèstiques* — piulà com qui fa ecs.

I llavors badà ull i romangué sorprès per la facilitat d'aquells plàstics simulacres a balafiar cabals importants d'identitat. Car oi que tots tres es desfeien en mocs?

Cert. En Carles, la seua dona Scarlett hi cardava, entre carlets i moixernons, amb un drut amant d'aventures, la seua cuca son moixó bequetejava assíduament ans brava, i carlets i moixernons semblaven tornar's llenegues com l'amant s'esllenegava i a en Carles...

A en Carles se li esllenega pirrossa... i ensems l'ésser sencer; car volia esmeperdudament pelar-se-la, mes davant la benèvola boscarla, vergonyeta, i no gosava pas, i mentrestant se li desfeia de desig la porra com pirrossa que es desfà, i el vent se li enduia bocinets d'ell mateix, se'ls li enduia com minsos propàguls de lleterada, riu avall i entre ribes, a propagar-se'n enjondre i fins qui sap on.

—*M'apirròs... Soc part de carranxa com porra o pirrossa de boga* — va dir encar.

I per a més propàgul, n'escrigué entre canyissos, de l'efemèride, un llibret escanyolit. *Aquest*.

Amb un punxó en tendres fulles de canya que el vent dugué al riu i el riu, com sempre, enlloc. O a la falda d'una verge idiota qui no sabia de llegir.

S'atansà, ominosament, entre brees i quitrans, al casal acolorit que era el prostíbul de dellà el riu, exclusiu per a la classe baixa.

Oí rere la bardissa els assenyats diàlegs de les assenyades prostitutes.

Et demanen per què fas aquest ofici, i per què no et casaries amb algú qui t'estimés, com ara ell. N'hi ha qui et llagrimegen i se't moquen, emotius, als pèls de l'aixella.

I els pitjors els casats. Tots al·leguen que llurs mullers són 'castratrius'. I que ronquen, i bavegen i es peten molt mefíticament al llit. I que pateixen de totes les malalties del món, truges infectes. El meló tocat, el ventre efervescent, les cuixes gangrenades, el cony no en parlem, quina monstruosa font de menstrus i afolls tots barrejats, una ebullició abominable, una caldera de bruixes... Velles ressuscitades pels malignes

exorcistes... qui se les cardés, quin suïcidi simultàniament lent i esgarrifador, de mai no acabar, endurant una tortura incessant...

A diferència dels de més altres ocells imitatius, estrafolaris contrafaedors qui escarneixen i estrafan veïns i màquines, en Carles era mut.

No pas que fos mut, mut, car parlava per a ell mateix, mes altrament no parlava mai, ni amb veu metàl·lica, a tall dels còrvids, ni encar menys amb la veu dels virtuosos ocells lira, i els 'mocking birds' tan oportunament simfònics.

Quelcom li estrangulava la determinació, quan havia de parlar de debò, és a dir, amb altri, ni que fos un 'inferior'.

Una atracció primigènia, irresistible, per l'oceà, l'hipnotitzava. A manca d'oceà, tota font, ni riu ni duad, ni toll, ni bassa, ni estany, ni llac, ni mar interior... també l'atreia...

I si mai era sol a casa, jorns de pluja, llambregava finestra enfora i esguardava bombollejar els tolls tot just inaugurats...

S'hi plantaven sovint ocells si fa no fa aquàtics. De primer hi eren surant i bogejant al cresp... Amb una segona llambregada, se n'adonava de quins elements no eren constituïts aquells esbarts que s'hi rabejaven... Els voltants esdevenien atapeïts aviaris — cignes, ànecs, tudons, coloms — els quals al cap d'estona no raïen al cresp, ans submergits, i al fons del toll, esdevingut pel diluvi estany, hi feien llurs mateixes feines, i allò era com ara per a trastocar qualsevol... El cresp de l'aigua havent tot de sobte esdevingut el fons... Quin mareig, quin maldecap...

I se n'adonava, en Carles Paraules, n'era conscient a un segon llivell, que havia entrat en un nou somieig. El seu perpetu somieig, amb els breus picants somnis com ara propulsats, impel·lits, a raig

per ariets hidràulics ocults entre els baluards, passat el glacis de ca seua, n'estava avesat, tret que de vegades la por al no re, a trenc d'abís, el feia esclatar, i romania severament commogut per cap cavernosa sepulcral al·lucinació, i el crit implorant la mare emès pel seu doble parit pel somni mateix, un home obsedit amb certes paraules extretes de les enraonies execrables que sent quan escolta mig amagat, invisible, entre la gent, les quals martellejants paraulotes enceten al seu enteniment forats buits on tot discurs ni enraonament es nega, com ocell empastifat de brees i quitrans a l'oceà pol·luït.

Per què la por? Per què tanta i tan sobtada?

Tota fi resol la resta de fins ara i la declara totalment inútil. La vida és fatalment supèrflua. De tots afers, abstén-te'n. Viu feliç en l'oblit.

Si hi hagués l'indret... Aneguet resolut qui s'encamina vers l'oblitatori. L'oblitatori, quin delit, vós!

L'oblitatori? Sí, l'indret on t'esborren les paraules obsessives. Com ara el sinistre mot '*propaganda*'. Rere el mot propaganda s'hi amaga l'infern en tot el seu majestuós '*supliciari*' innecessari.

Car tot pensament al món és horrorosament fortuït i arbitrari.

—Entreu a l'oblitatori i allibereu-vos-en per sempre més. No us tornaran a neguitejar anc pus.

—Tota memòria de tu interdita, impossible, '*damnatio memoriae*'. A prendre pel sac pel darrer cul de sac del no re de l'enlloc, si em veus per on vaig. I tant.

—A l'oblitatori tot s'oblida. S'hi esborren definitivament i automàtica els constants palimpsests del pensar, les ignominioses

seqüències de romanents mal teixits, ni lligats o encadenats, en raonaments seguits ni si fa no fa comprensibles.

—Sortireu de l'oblitatori totalment nets. Cap pecat ja no us rosega. Cap obligació ja no us escanya. Cap record ja no us llasta.

—Sou lliures com els ocells. Sou ànimes salvades.

Va sentir la porta de baix. Amb quin foraster no li fa cap avui la dona? Amb quantes de contorsions ni atzagaiades no escruixiran matalàs i flassades? Quin desori no jaquiran darrere que bé caldrà aparionar després? Eixarrancaments, sacseigs, escàndol inalterable.

Ara, quin astorament el seu.

Tortuosa perplexitat davant la incomprensió, allò de no saber articular d'on poden extreure plaer amb aquella paròdica gimnàstica llur. Consternació davant l'embordeït simulacre que enranceix àdhuc les humils exaltacions de les prostitutes del prostíbul de bon preu als afores, no lluny de barri dels gitans, rònecs cancells i esberlades cantonades on el Paraules, impassible, impalpable, incorpori, per estrany caprici es troba no pas rarament fortuïtament present. Sovint hi sopa àdhuc. Xintz amb zínnies dibuixades damunt la taula. Seques amb botifarra.

—Em tenen així mateix preparada carn ben mastegada, ensalivada, per quan se m'acabin les lentes corregudes pels encontorns.

Melancòlic en la seua ridícula impotència, n'acaba potser mig torrat. I ha llavors la intuïció inescrutable que és immune a la crueltat ambient. Que és ja una despulla sense cap dels signes antropomòrfics. Pàl·lid pansit còmplice. Potser d'incògnit el gendre del patró i tot. Una neguitejant impressió que hi ve a

espiar per a la bòfia, o per al cap dels gàngsters de l'altre barri. Trets d'albardà, amb cap impecable cervell androcèntric, ans decididament femellenc.

Anòmal animal qui ix de la runa d'una antiga necròpoli gens fragant. Escotiflat arraulit mocós qui amb escarafalls lacrimògens us etziba ganyotes d'indignació irrefragable. Rar ocellot, què hi deu fotre per aquest darrer lloc on impera la inanició tal qual i la de les idees. Hi abunden els morts literalment de fam. I pel que fa a les idees, no n'hem sinó de ben barroeres.

Brètols amb idees de cementiris on conrear-hi membranes per a zombis espatllats, per exemple. Esbarts.

Carles, troba-t'hi un talismà. Espolsa-t'hi la polsera que ensopegares a la polseguera. Enlluernat pels flagrants llambreigs t'assalten vel·leïtats coreogràfiques. T'allunyes del veïnatge ballant amb la inversemblant institutriu del teu magí més romàntic. Gendre del patró qui retràs, gens mesquí, un esbiaixat elogi del vessant pràctic del negoci.

I llavors, ben fet, et veus gendre agenollat. Vanitós, t'has apuntat a la sola secta de la paraula vera. La secta idiota per a adeptes encar més cretins que de costum no són els cretins més coneguts.

Has venerat el sogre, detentor de tota la veritat. La teua inepta religió és confegida en barreig boig dels pitjors dogmes trobats i pispats a d'altres llibres '*sagrats*' reblerts de puerils ximpleries.

«*El sogre pot a les fembres toldre el nas, i els llambrots, i les orelles, i les mamelles, i, si ops és, cremar en foc.*»

Aixafat completament per les rodes implacables de la superstició, l'orinal del sogre se't torna el teu sant greal. Saps que la fi del món és imminent. Has els budells impactats per l'impacte que sents a

la pell, presagi que no et desencastes per molt que et pruï ni cremi. Cal que tots tos pecats hagin prescrits.

Tot lleure t'és proscrit. El teu deure únic és complaure'l. Tots som germans. Al mateix foll vaixell d'un univers condemnat. Quan s'amotinen els fratricides, per força tot resultat és pírric.

Rampant hostilitat pertot arreu. Només els purs adoradors del sogre restarem prou rentats. Ànima relluent. Vulgues-te verm aixafat per la seua bota de nazi.

Amb sos darrers agònics tremolors, verm fidelíssim, no l'acusa pas de cap crim, ans se li mostra, entre les maleïdes dolors, immensament agraït.

És el teu valedor celestial el pare de la teua excelsa avoltradiu, la gran majestuosa deessa ta dona.

Quan ell ara mateix se'n torni al cel, entre els guerrers nacional-socialistes formats a tall d'eixam de borinots, tu també hi entraràs, verm aixafat a la seua bota ferrada.

N'hi ha, com sempre n'hi ha hagut, els qui suen sense surar, i els qui suren mercès a la suor dels qui suen. Hom del món se'n burla esmeperdudament. Tot un carallotada sense cap ni peus. La hipocresia un mal que cal desarrelar. Els capellans de merda només viuen d'enganyar i per a enganyar. Agraïm la sinceritat amb la qual sempre per ells foren tractats.

Irreductible ramat el nostre, tots ensems, a una, '*un dos, un dos*', portes del cel, *xazam!* I llavors... *banzai!*

Recony, si hi farem forrolla! Sogre al tron i gendre discretament al petit seient iridescent, seduïts ambdós pel pèndol que mai no s'atura, infinit...

Infinit... infinit...

Oh enagrit gendre demolit!

Tot allò per a això?

—*Ecs! Ja et dic, ecs!*

(...)

L'Exili i l'Enyor anàvem de bracet.

Exiliats del reialme totalment pacífic del no re, on cap necessitat no t'assetja a cap hora inexistent de la durada sense esquerdes ni osques ni ascles per on immiscir-s'hi l'horror, i llençats sense cap culpa, com cap altre rèptil, gens cerimoniosament, a l'enorme complexitat i a les òrbites en constants col·lisions de l'infern d'una esfèrula esbojarrada i condemnada a l'extinció (closca de nou al maelstrom), en un univers on tot va banzim-banzam, a garrotades, sense mirar prim, ell mateix leri-leri al precipici de la destrucció absoluta, i absolutament i colossalment sorollosa, i és clar que amb tots els agònics presoners atrapats dins, no hi ha cosa més normal que ens passem la putejada vida enyorant el car i dolç reialme de l'eterna tranquil·litat on fórem — o pus tost no fórem, per a més felicitat encar.

Érem llangardaixos amb el sensori esvalotat, tanmateix prou cerimoniosament jugant i ballant cua-eixerits rere la bala.

Descampat de la mitjana avall, el riu no semblava perillós ni estrany a la primera llambregada que hi gitaves. Notaves que hi havia cards i orquídies al coster.

Hi jugàvem en jorn esplèndid al nostre '*pedipiludium*' i ens va caure la bala a la duad.

La pilota empesa massa de biaix per cap guitza mancada, féu una estranya paràbola, una mena d'interrogant que zigazagava, i que al capdavall, efectivament, espetegava a la duad de baix.

No sabíem del cert ni que la duad existís de debò. Mes és clar que cada riu al món és una duad. Una duad claferta dels membres amputats, i de tots els cossos si fa no fa sencers, i les carcasses i les carronyes dels combatents exiliats qui som a l'esfèrula. I no oblidéssim pas d'esmentar que van acompanyats de totes llurs merdes cagades tot al llarg de llurs vides (vet ací oimés la pudor que foten), no fos cas que, quan ens calgués refer els personatges ens en manquessin de cascú un bon tros. Sí que faríem goig llavors, quina cara de vergonya no ens queia per terra perquè ens la trepitgés tothom!

Quins esperits angèlics o demoníacs, tant se val, no ens inspiraven aquelles penetracions, joves llangardaixos inspirats pels malignes poders de la natura?

Pels prats vaques o cabres profanes i sagrades anaven mastegant i remugant els fulls de la història de la il·lusa humanitat. Sabíem de feia recòndites centúries que tot argument ni embrionària estructura no són sinó esquers que fan salivar les abruptes extincions, gegants il·limitats en forma de negres nuvolades. I que les històries, *bah!*

Car les paraules no serven cap ni nul sentit.Calderonades de cartutxs despesos, candeles sense blens. I que cascú dels idiotes

jugadors hi som excedents.

(A ca de segons qui, llegia que el mot 'nit' vol dir mort, la Mort, cadàver, avantpassat o ànima. I que el mot 'duad' vol dir déu, ço és, la cosa estranya que de lluny o de prop decideix com tot no es va espatllant. En canvi al cals ortodoxos la nit, contràriament al jorn, és el període del dia on el sol ha fotut el camp tan lluny que tot hi és fosc, i la duad és una torrentada merdosa, el corrent de la qual no sols s'emporta la merda, s'ho emporta tot de dret cap a la gran cascada, l'iguaçu, de l'última destrucció total, perquè la balança de la justícia pòstuma s'abalanci tota sola no re avall, i au.)

Un accés de tremolins i basques ens féu vomitar tant de fel que els pots rovellats de les conserves hi suraven com vaixells en riu negre de verí, destinat, congost com més anem més estretet, a ofegar-se tot sol, eunuc desesperat, invident albardà, encallat a l'úter i escanyat per la cèrvix de cap divinal odalisca massa obtusa.

Ens rabejàrem a l'atzur, i l'atzur s'anà esfullant en ambre, i al capítol vinent l'ambre es tornà carbó. I el carbó era la nit i érem carbó al riu. Hi rebotíem com les bales embarcades, tornant, sense saber-ho, on...?

Vers el reialme enyorat, certament.

(...)

El xitxarel·lo Cirerel·li, car amic, de grata memòria.

Sorprengueren el xitxarel·lo Mælgròs Cirerel·li xuclant xones, una varietat extraordinària, n'era molt llamenc, es veu.

En acabat, notaves que la seua punta del nas era de la mateixa umflor i el mateix vermell de son vit eixorivit.

Sovint, amb l'apassionada insistència del seu '*llepadim-llepadum*', els pèls de tantes de fufes de diferents matisos i coloracions se li aferraven com llapasses al voltant de la boca. Al voltant de la boca, una barba estranyota semblava portar sempre.

Per a ell, la vida era una parada espectacular i rumbejant de rosetes que li gambejaven sublims i fimbradisses part davant. Disfressat de gos, sempre gaudia d'accés a les passants, qui, enrojolidetes, se'n reien una miqueta quan el gosset se'ls fotia davall les faldilles i els llepava la fufeta, i deien que era a causa que s'escau que aquell dia portaven la mala setmana, i és clar que els gossets, pocavergonyetes, re no els atrau pus que el menstrus, és matemàtic.

Sí ves, dèiem, l'encaterinen esmeperdudament les fufes, què hi voleu fer, pobrissó! Com a l'"*orangutà*' l'enamoren els cacauets, a ell precisament això. No hi ha cap mal.

En Mælgròs Cirerel·li feia d'advocat defensor, i en les seues brillants actuacions davant els jutges s'escarrassava molt pertinent a condonar tota acte 'pervers' que trobava sempre 'entranyablement humà', i que no eren sinó 'dilectes delictes' 'que caldria esbombar perquè tothom els cometés si volíem de debò una societat finalment feliç', 'delits per què tothom es delitaria i es deliria, i que només els damnats delirants enemics del poble elidirien i delirien', i llavors es consagrava ardentment, a fer condonar així mateix tot absurd 'pecat' de 'desviació

contranatural' amb la seua estel·lar eloqüència de singular eficàcia. Demostrant perfectament cada cop que allò que no eren sinó activitats innocents, preciosos actes d'amor, que (ai, llas!) aquelles aberracions sub-humanes de l'altre cantó, el cantó tètric i sinistre, mòrbid i pútrid, és a dir, els despietats animalots sens ànima (quina angúnia fotien, els malparits!) anomenaven 'perversions', eren, en realitat, ells, la lepra i el flagell, la pesta i l'epidèmia letal, de la inerme societat. Inerme, si no ens defensàvem sense por i apitrant endavant. I totes les dones l'aplaudíem estentòriament. I els jutges acollonits, rai.

Al seu jardí, un matí de lleure on posava paranys contra els maleïts cérvols qui se li menjaven tota la bona teca, el company Mælgròs en descobrí un pou artesià que, esplendífer, escopinava absenta.

En patim enfits, deia. Ens anorrea les diferents correlacions òssies, ens fot el fetge de viatge accelerat vers el futur, les natges ens les engatja en la producció de laves fumejants; ens tracta tot plegat a destralades, i sembla que amb el pas de l'estona no se li escurça gens la munició, no ens encoratja pas a l'ancoratge, el periscopi mentrestant, de tant d'usar'l, se'ns destrempa, i els norais on amarraríem l'artefacte ens esdevenen eteris, els ulls severament perjudicats amb prou feines ens discerneixen les façanes de les coses, sort que el nas, alertat per les sentors, s'exalta i avia folles riallades quan se n'adona que és tanmateix prou penetrant per a adreçar's de dret vers els flairosos nius de les mestresses, àdhuc salvant les desavinences de la menopausa. Com s'hi rabeja, meravellosament apte a fer-hi glops gens succints i a endinsar-s'hi com lluent batall de gong.

La bòfia enemiga li col·locava punxents fíbules a la llengua, i amb el cruel impediment, en Mælgròs trià morir.

Crec que si t'afegeixes a l'escarit seguici del teu propi enterrament,

m'havia dit una vegada, podràs comprovar la ridícula hipocresia dels quatre gats esgarrapats qui et conegueren.

Esparsa hi era la gent. Pràcticament només dones agraïdes qui ploraven com plorava l'heura damunt les tombes sota la pluja.

Quin gosset! Episòdicament, qualcunes (les menys xerraires) n'escriguérem mentalment (d'esme) rabits (extasiats) elogis, i àdhuc més fines, rapsòdiques, èglogues en paper.

Un noema esdevé poema quan l'escrius.

El noema és un pensament pres en particular, com a objecte mal·leable, fenyedor, manejable. Els noemes (els pensaments *qua* objectes) s'orbiten entre ells sense jamai estavellar's, mentre els pensaments vulgars (els no-noemes) s'imbriquen i conflueixen constantment, i això et demostra que són insubstancials, i com a insubstancials no romanen, són essencialment xerrameca, oblidada tantost dita, car si fossin matèria (esdevinguts noemes-poemes) no es podrien tocar ni menys barrejar mai; com per a tota altra matèria, llurs partícules circumdants no els ho permetrien. Tot l'insubstancial s'evapora en el no re...

Tant se val. Sí, quin gosset...

Quin gosset més simpàtic, com l'enyorarem, dèiem totes, si fa no fa. El més simpàtic del món. No n'hi ha cap altre enlloc que se li acompari. Ses melòdiques mamades, trobava ell molt adequadament que els conys eren osques per als òsculs, i sa serpentina llengua s'hi empeltava com urgent esqueix de fantàstic botànic. I alhora el seu nas erecte ambtant a les rosetes s'hi enfonsava, com toveta vareta de saurí. Sense aürts, cavà? Tan avesadament! I com ens hi ostava tota pruïja! Quin delit inoblidable!

Implantació màgica! Al trau del ses son nas hi creix, hi guanya. Te'n recordes, manela? Merdadedeu, verga santíssima, i tant! Cada vegada més gros i esplendorós! Quin goig que feia!

Personalment, noies, feia a peu setze verstes anar i tornar només perquè me'ls tastés, cony i roseta, xarrupant tan afeccionadament, com qui xarrupa suquet de mabritjols. Ai, filles, ja us dic, potser ens morirem de nostàlgia! Ja ens veus totes plegades cercant per tots els racons del món cap gosset vellutat amb cap petit fragment de la traça del nostre! Felices que fórem durant una beneïdes saons d'esplets extraordinaris, dècades immortals, inesborrables, no digueu, prou poguérem, noies! Ningú no es plany. Tret (privadament) contra els repulsius saigs del sempitern enemic qui amb llurs opressores tortures ens el dugueren a l'auto-assassinat, pobrissonet rei de la mare!

Plorem-lo amb gràcia sobirana, companyes, som-hi, au, aür! Descansa en trempada pau. No t'oblidarem pas mai! Et recordarem cada minut de la nostra vida dedicada a ta insigne memòria, apa!

Ens allunyàvem de la pollosa necròpoli amb posats de trists esperits als quals qualque poder enemic vingut de dellà les galàxies d'esquitllèbit els emblava el cos.

(...)

Ens feia vergonya haver viscut.

1.) Personalment, una insignificant figura, i tanmateix soc un tresor. Soc un tresor del seny abassegat al llarg i ample de les breus més brillants centúries. Obstinat com un fòssil a perdurar. Havent volgut esdevenir, tant com puc, permanent. Mena de mac, de roc, de còdol, mai no gastat del tot...

2.) Després, m'havien estrenada un peça de teatre, i vaig dir a tothom qui em coneixien que, si us plau, no hi assistissin, car s'hi moririen de vergonya. Morir's de vergonya és una mort molt trista, els deia, i tanmateix els meus pares no em feren cap cas, i hi anaren, anaren a veure el repulsiu molt obscè espectacle. I la vergonya els matà. En sortiren desfets. Al cap de dos mesos mon pare peria; abans de l'any, ma mare també. Prou us havia avisat. Per aqueix cantó, no em puc recriminar re.

3.)

Gent nua arreu; hi ha nusos tumultuosos de nus davant els taulells on serveixen nous, gelats i begudes.

Els contàvem als de la cua que sí, ves, el nen ens va néixer mort. Curta història la seua. Encar més curta que no la nostra. Benaurat angelet, se li acabà el patir ben aviadet.

De sobte, borinor d'imminent fi del món. De cap a cap, d'horitzó a horitzó, el mateix eixam de llagosts. Tot s'ho cruspiran, i nosaltres, desnerits fins a les agonies de la inanició, finalment també serem cruspits.

Anàvem doncs de cul. Desori general. Volíem vestir'ns i qui sap on paràvem els vestits, i ens embolicàvem amb les tovalloles i les ombrel·les, les tovalles i els tovallons, els tendals, allò que trobàvem. Insòlit desgavell en una rebel·lió de putxinel·lis

explotats pels pollosos oligarques qui manegen i es maneguen tots els fils, i qui sota les faldilles et tenen i retenen pels pebrots i pel moixó amb tota ferotgia. I ara han podrit definitivament el clima, de tal faisó que el Sàhara prou ens exprimeix clarament, bo i caient-nos damunt com el vel asfixiant d'una nit eixuta i rossa i roent, tota sa rancúnia.

L'environament global atia la fúria. Una fúria de revenja. Ens escanya amb un xantatge on ressonen, en forma de misteriosos cacofònics sorolls d'incomprensibles, gairebé inaudits, mormols i sarcasmes, les terribles amenaces d'una expiració total, una exterminació immediata.

Esfereïdors encants de la delinqüència, els savis criminals qui inventaren tots aquells aparells i màquines de mort, interrogats amb mala llet rai pel risc monumental on ens fotien, interrompien a tot estrebar el despull de llurs cròniques clandestines (on, amb les presses, tot es confon, venes i veïns, reines i reïnes, i sobretot els coets i les cuetes als barrets barroers dels albardans idiotes) per a un endemà inexistent, musclegen, arronsen també el nas, i se'ns trauen del damunt, si no les haguérem inventades nosaltres, d'altres les haurien inventades, potser l'enemic.

Quin enemic, malparits? Els qui vosaltres anomenàreu sempre els enemics som els amics i amants de la natura, els qui exhalàvem i amb tota tranquil·litat apreníem naturalment, els qui anàvem nus i introspectius pel món, empeltant-nos a l'ambient sense neguitejar'l gens, això vol dir, sense armar'ns ni llastar'ns amb màquines ni aparells que ens entravanquessin ni l'anada ni l'estada mai.

Ensumàvem túixecs, metzines, verins... I la pudor d'estotjamocs i pixavins. Aviciats als plaers artificials, amb totes les malèfiques màquines destruïdes, se'ls esvaeixen totes les buides il·luses expectatives. Foten cares de rucs.

Quin talossos, quines soques, estimat Eustaqui qui et jaquires tu també enganyar pels 'doctors' assassins. I prengueres allò, aquell remei impur, com hauries poguda prendre qualsevol altra potinga letal. La ruà és un aixarop molt poderós del qual cal sobretot no ultrapassar'n la dosi; la reacció podria ésser apocalíptica; cagaríeu potser tots i cadascun dels budells, i llavors, a continuació, d'escreix la resta dels òrgans vitals. Ara ja ho saps. Massa tard.

Doctors de les ciències ocultes (ocultes per la bona raó que són perilloses i menen ineluctablement a la destrucció), amb quin desig no els lligàvem als tòtems! Tret que érem pacifistes, elements equilibrats sotmesos al plaer atzarós dels platerets de la natura, i al capdavall, de què ens servia? L'hora era tarda. El demà anorreat el teníem damunt.

4.) Amb la revolució i les bombes atòmiques que atomitzaren tots els serralls i harems, únic indret on encar s'hi aixoplugaven aleshores femelles, amb un món doncs molt més gràcil, car alliberat de l'opressor domini femení, amb les gens entenimentades molt ridícules femelles, les quals amb quines solemnitats no invocaven ni convocaven tothora els déus dels orgasmes, i els mascles sempre embogits, sense comprendre que un cony es val perfectament un altre, o ben mirat qualsevol forat tendre, els darrers neutres eunucs sobrevivents hi érem, ens n'adonàvem, els singulars indispensables elements triats per la natura per a reconstruir tot allò que no fos fatu ni fútil de reconstruir, és a dir, allò que no ferís ni els ulls ni els altres senys, ni, sobretot, l'enteniment; el nostre do reconstructiu provenia del fet que fóssim els humans perfectes, sense senyals mascles ni femelles, divisions tribals que engalipaven el personatge i l'esperonaven despietadament a integrar's a l'un bàndol o l'altre, cascun dels dos arrecerat a ses pròpies criptes, covant-hi exclusivament odis vers els adversaris, uns i altres robats pel deliri, on tombaven sovint i gairebé regularment, en relapses com

més anàvem més esbojarrats, d'anorrear l'altre, i que amb allò el món finís d'una puta vegada.

Salvàvem doncs aquell món enrampat, tremolenc, moribund, i a frec de pansir's i podrir's, a trenc de fotre el darrer buf, i au, a la feina, nois, i som-hi, i fonaments i celler amunt, n'assentàvem les bases, per al ressorgiment de l'edifici sencer, ara per nosaltres assíduament netejat, un món molt més net que no abans, amb les selves i llurs bestiotes eixelebrades restituïdes, i que doncs el tornaven a decorar sumptuosament, i, ja, amb nosaltres, els darrers eunucs, desapareixent d'un en un, satisfets d'haver posat en l'ordre primigeni un món, sense els maleïts humans, perfecte, i és clar que per la nostra benaurada condició sense haver criat cap malignant descendència.

5.) Gripaus i heliotrops somrèiem, i els velluts dels líquens ens estarrufàvem, i els pinyols descloíem, i els arbres recobràvem no sols el tarannà salubríssim d'abans, ans les dades antigues del nostre saber col·locar'ns perquè tothom hi cabés, tota lliçó ben apresa per tothom, amb ningú de pels voltants rebent cap mal bargany, convivint-hi sense rosecs ni amb els ànims massa esmolats, tothom havent-hi guanyat quelcom o altre.

La vida al capdavall què? Un feix de non sèqüiturs mal vencillat. Cascú se'l lliga com pot, tasca ingrata, que sempre balla, cap tascó provisional no essent mai sinó graponeria, i el ball, no gens harmònic, com tothom sabem, és amb la mateix mala puta de sempre, la Mort.

A la merda, i au.

(...)

Una greu degradació, i au.

Na Tibèria Guix feia uns tiberis admirables. El nas se m'havia ficat a tremolar a la vera punta, i no era pas per les flaires saboroses que s'hi començaven d'ensumar; era, pus tost, l'excitació d'aquell sisè sentit, la farida, els agalius, que me'l feien bellugar, com agulla magnetitzada que apuntés devers les bondats del seu cony. A la cuina mateixa, bonhomiosament, me li havia abaixats els pantalons.

—Si et penses, carallot, que això és un piu, et puc assegurar que no n'és; no és ni piu, ni piula com cal; és un piulet escanyat. Una piula xopa. Fuig-me de la cuina. Ací açò no es fa. Açò són coses del llit.

Escaldat, amb la cua com qui diu escuada, me n'he anat directament a la farmaciola, a ficar-m'hi l'embruixada pomadeta que m'han dit que me'l fa créixer. Tret que caldria que no m'esdevingués tampoc intoxicat, com aquella altra abominable vegada on se'm tibà tan esmeperdudament que em féu una por del diable. Temia que no se'm trenqués de tant d'esforç, pobre piu pioc, i que tossís per darrer cop els seus lleus i el seu cor liquats. Me'n record que em vaig dir mai més, i ara, qui ho hauria predit, dec ésser un romàntic boig, qui, terroritzat per l'insult de la Tibèria, hi torn com un ruc, a fregar-me-li-la, la pomadeta, apassionadament i desesperada, i alhora que ho faig, em dic, ai, que patirem! Típic, com dic, de carallot romàntic, que per qualsevol petita bestiesa es pensa que s'acaba el món, que no hi ha demà, on les coses poden fàcilment tornar a mare.

Na Teodòsia, vull dir, na Tibèria, és una aborigen grossa i grollera, la cuinera de l'internat. Li faig, perquè m'estima, de coquí o marmitó. De vegades em permet que me li atansi, i enfonsi el cald meló entre ses consoladores, reconfortants, i meravellosament monstruoses mamelles.

A l'internat hi som quinze. Les altres catorze deixebles a l'internat hi són xiquetes. L'únic xiquet servidor. Catorze contra u. Allò et marca la vida. L'eunuc del palau tan jovenet.

A diferència de la Teòfila, les xiquetes, però, les catorze lesbianes xiquetes, no em jaquiren mai tocar'ls re.

Em dic Frederic August, com l'emperaire (l'emperaire, vull dir, d'un cretí imperi o altre), i mes certituds es divideixen entre les que s'apliquen a les multituds i a les solituds. De les multituds ningú se'n fia, i de les solituds hom en fuig. Com deia mon oncle Tit Livi Lovi, qui s'esqueia d'ésser alhora petit i pàl·lid, d'on que el seu nom (tit i lívid, si fa no fa) fos d'allò més escaient, la bona mesura és sempre raure fent assenyats equilibris al capdamunt del punxó del fulcre de la balança de cada sospesament d'alternatives vàlides.

Procedíssim. Retrec el nom, Frederic August, perquè de petit, com sembla que gairebé la totalitat d'infants, el meus somnis desperts eren de vegades d'ésser un molt magne monarca qui ho manés tot.

I el meu emperaire era un maleït molt admirable malparit manaire, com solen ésser i saps si llegeixes les antigues històries. El me emperaire, el seu absolut poder el compel·lia, es veu, víctima d'un cervell molt deficient, a una molt cruel conducta, al cap i a la fi inexcusable, irrehabilitable, de totes totes. Bestial carnívor, omòfag, sarcòfag, caçador i assassí torturador, no solament de milions d'humans, fossin tant se val, cortesans o pagesos, i encar pitjor de multi-milions d'animalons innocents,

ossos, guineus, cérvols, porcs i senglars, cavalls, taures, no n'acabaríem mai... I de tota mena d'ocells. Per exemple els altrament preats i respectats marabús, qui, com els flamencs, podien fàcilment romandre hores i hores damunt una sola pota, de tal faisó que caçar'ls, ells, pobrissons, no li costava gens.

Prodigiós erector, com dèspota o faraó qui erigís piràmides i ziggurats amb el treball de mants d'esclaus condemnats a l'explotació més salvatge, ell, refinat i barroc, era, com jo de marrec idiota, el campió indiscutible del progrés i la civilització intel·ligent. (És clar que com va dir un dels més desapassionats savis d'adés, *la flor culminant de la civilització no pot ésser sinó el genocidi absolut, l'extermini de la humanitat*.) Per a un infant ignorant, com per a qualsevol emperaire criminal, l'extinció ja els està bé, mentre siguin cadascun d'ells exclusivament qui la provoquin i l'observin. Reialme el seu i el meu sense escrúpols i ple de fútils cerimònies, on hi caben perfectament, i àdhuc hi són de rigor, les atrocitats més exorbitants, i on els subjectes hi són com ninots de neu embrutits amb total impunitat pels rudes rèprobes armats i uniformats qui serveixen i idolatren l'entronitzat dictador.

Hi tornava a pensar avui, quan rebia, regal caigut del cel, novament l'indeleble tast de glòria que em reforça la frèvola identitat, i em torna a eixorivir un piu adés massa vigorós i ara claudicant i debolit, com cada cop que, com avui, com dic, la venus qui corr em torna a passar davant.

Certitud de la beatitud de la gerda beutat qui com benaurat cometa iridescent em travessa, i enllumena i enjogassa, el cel estantís del meu peripatètic (i patètic i prou) encantament i somieig, enfonsat en blanes elucubracions, carranquejant i repenjat leri-leri al bastó tort, carrer avall o amunt.

Com me li adreç llavors, amb quina sol-i-verna animació, i me li

confés l'enorme admiració, en una mel·líflua veueta que és clar que no pot assolir la seua figura imperfectible, ara força allunyada, desapareixent fins a la pròxima, i de la qual en roman, surant per a mi eternament en l'aire, el seu somriure sempre seductor.

No sabeu com us ador, damisel·la de mon cor. Soliloqui el meu d'amor, que se m'enduu a l'escorxador.

Passava potser llavors un altre vell ensonyat i somiós, repenjat a la seua mangala. Fent camí pausadament, i ensems pausadament construint escenes als eteris escenaris del magí.

No ens calia pas torsimany. Una capcinadeta, i au. O fent alhora *zdràvstvuïte* i *dasvidània* amb la mà. O...

Labeç? — vinclant lleugerament el cap, feia l'un; o potser: — *Com anem?*

I responia l'altre — *Labeç!* O: *Anar fent!*.

I au, cascú pel seu cantó, devers una extinció no pas gens heroica, és a dir, estúpidament tràgica, ans (immersos en blanes doxologies, mormolant cançonetes d'albíxeres i al·leluies) lentament, gradualment, esversadament, degradada...

Ep, millor açò que no pas l'alternativa, com deia l'oncle Tit Livi, quan, a les últimes, també li anava tocant a ell tocar el dos.

(...)

Epítoms de pulcritud — les imparangonables coristes a les firetes.

El Sol esclatà i tots els planetes que en depeníem ens esfumàrem ensems, esclatàrem com ell, i amb aquell terrible enlluernament, ja només em restaven a les retines imatges espectrals.

I, efectivament, abans d'expirar, inspirat per la situació, me'n recordava sense premeditació d'aquells anys joves on vivia exasperat pels malsons recurrents on m'assetjaven espectrals aufranys, amb els quals tanmateix, al cap de dècades, em reconciliava, i àdhuc, intent infructuós, els atrac, fent-los '*tites, tites*' — desgast de recursos, tasca irrellevant, car em fugen, com si intuïssin que tots els humans qui romaníem al planeta terra quan l'astre esclatà esdevindríem de mantinent zombis, convulsos esbarts perduts i embarcats pels ruïnosos laberints d'un tros fumós i tanmateix prou sòlid, un fragment escalabornat i abrupte, desprès de l'empastifada esfèrula, i orbitant caòticament, ara ací adés allà, on tot, damunt, hi és podrimener on només els zombis podem surar-hi mica.

Als zombis no ens cal respirar ni re. Som despulles vagant per l'indefinit infinit.

Alhora, una bona notícia. Amb l'esclat tot-poderós, es trencà literalment en mil bocins el somni dels maleïts cleptòcrates i llurs meuques, qui no en tingueren prou amb la descomposició i empastifament, com dic, de l'atmosfera, ans destruïren així mateix l'univers sencer, prepòsters esprintadors de merda qui corrien contracorrent, contra-natura, i amb els calerons que ens robaven al poble esclavitzat, s'amanien mentrestant, a exemple d'aquella parella d'impunes lladres explotadors (defensats és clar i

com sempre per les pegues bòfies i els malèvols saigs de l'adversària civilització), qui ens havien tocats als pagesos d'aquell verals — vull dir, na Iris i en Silví Colca-coets — esplendorosos, luxosos, palatins, aixoplucs a Mart.

Mart era ara quatre pedres boges i els cleptòcrates es fotien fotre per a l'eternitat, zombis ells mateixos quim si mai en trobàvem cap pel firmament, els zombis adés robats, ara, a hordes repetitives, trepitjàvem a mort, i a mort, i a mort, fins que ens en cansàvem, i ens en tornàvem a recordar, i els tornàvem a trepitjar a mort una vegada, i una altra, i una altra, i fins que ens en cansàvem de bell nou, i ja els trepitjaríem, això rai, en avinenteses consecutives.

Coincidència dels blasmes acerbs que ens adrecem recíprocs, nosaltres, les despulles repulsives dels intrèpids i decrèpits proletaris adés servats en esclavatge i inanició, i les despulles encar més abominables i repugnants dels pirates de la total extinció, els corruptes Iris i Silví Colca-coets, i els altres il·lusos colca-coets germans llurs. Superflus omnívors qui, per cobejança i deler foll d'abassegament, s'ho menjaren tot, perquè no restés per als altres sinó pútrid col·lapse i aberrant nociu marciment, ben escalfadets i confortables, ells, en la intimitat de llurs coets directes cap a Mart, desitjant presenciar per les reforçades finestrelles (exactament com els cretins pretengueren de fer durant fosques centúries, un cop morts i ascendits al cel, i això seguint llur dogmàtica religió o culte sectari molt criminal, en realitat no re altre que abjecte compendi de totes les crueltats recomanades perquè els odiosos fidels les empressin contra els qui, immunes a la desgraciada falòrnia, romaníem no pas gens encomanats d'aquelles nocions llurs tan bestials), presenciar, dic, els condemnats romasos a l'infern terraqüi, com ens cremàvem i patíem d'asfíxia permanent, dins una terra pràcticament morta que volien, abans no la perdessin de vista del tot, crus i dements, veure-la com, crebada tot d'una com bombolla, romania en acabat

esborrada per sempre pus.

Nosaltres, ara rai. La por a la mort és una por que ens manca a l'arsenal de pors que havíem la gent abans; en realitat, pel fet que som morts, els zombis por no n'hem cap. Som eterns en la misèria de l'eternitat. Mentre hi hagi matèria existirem. I és només quan la matèria foti figa que figa fotrem.

Hem tot el temps que roman a l'univers per a abstreure's tendrament i tornar a repassar els millors moments dels temps on visquérem quan l'acció era —o imaginem, enyorívols, que era — divertida d'allò pus.

Ens obsedeixen aquests temps, per exemple, les harmonies delitoses, on dansaven, tan elegantment, les formoses coristes a les firetes del nostre barri. Epítoms imparangonables de pulcritud, beutats qui ens encaterinaven, jovençans enamoradissos, tant per llurs figures de benevolents deesses com per l'estil de llurs gràcils rítmiques cançonetes mormolades tan roentment i trempívola, de tal faisó que les orelles se'ns enrojolien i ens cremaven de valent.

És el passat incontrovertible? O és reversible? No tornarem a presenciar mai més les precioses al·legories d'aquells petits circs si fa no fa opulents? O lliures i estramps, sense necessitat de suports de cap mena, subtilment reclosos en una àrea imperible d'optimisme i de triomf, gaudint d'una plenitud sense fi, d'una supervivència sense colofons, la guspira de la recreació no encendrà de bell nou les melòdiques imatges de les noietes ultramundanes, espirituals...?

Vivim en un món d'idees, ço és, d'impressions sensibles, d'ídols ombrívols a les cavernes mentals, d'eidòlons idealitzats, de projeccions astrals gairebé tangibles, de formes que tendeixen a la perfecció, vistes i sentides, doncs, als escenaris màgics del magí.

Llurs impressions se’ns empelten als poders intel·lectuals veïns al magí mateix, ço és, el sensori i l’enteniment.

I allò vist i oït, ho tornem a oir i veure. I per tanta d’estona com no ens roti, vós!

Al capdavall, zombis benaurats. I qui no n’està prou content és perquè no ho vol.

(...)

Nits de nas al nius — (tant de bo ens tornessin ara on tot és nit per a nosaltres).

Rebíem als visatges i pertot el cos les carícies de les ferradures de les esbojarrades muntures de les hordes marcials i bofiesques.

I ara, en acabat de la devastació, quan la polseguera al capdavall s’esvaïa, els pocs supervivents, amb indolència poètica, com qui mastega pròpolis, esguerradots, i amb gambes no gens dretes, ans tortes i trencades per tots cantons, esdevingudes declinacions, o clinàmens, que canvien per atzar, sense cap mena de propedèutica, del tot involuntàriament, de direcció, i trepitgen llavors ciclàmens o qui sap quins altres letals patògens disfressats de flors, ens arrossegàvem periclitant vers el nostre sot al cementiri, ras llavors a un lloc o altre dels períbols de cap altra parabòlica Persèpolis.

Esversats a la desolació romasa aprés de la invasió, com qui rau amb el cap encallat entre els barrots d'una barana, i no li resta sinó aprimar's de coll, i confiar, doncs, que amb els successius dejús obligats podrà a la fi estòrcer-se'n, hi arribàvem al capdarrer i ens hi jaquíem caure amb el més gran plaer.

Sot avall per al descans etern a les vastes platges de l'ultra-son on tota nosa és absent, i àdhuc els còrvids amb amarg desdeny callen.

Fèiem doncs, abans la terra no ens caigués damunt, pam i pipa a un cel insuls a qui li creixia un pam de nas d'admiració davant la nostra fortitud, i recordàvem les avinenteses on es fou permès de romandre amorrats als conys. Bústies de les bones noves de més a més delitosament flairoses.

Nits de nas al nius. Nits aspirades, i de sobrepuig inspirades. Nits de memòria sagrada. Nits de nius nus i nous, amb aromes de núvols o nuus com naus i nous, i nius i neus... Nuus inspirades.

Llavors, sebollits més o menys bé, ens transformàvem durant la nostra eterna nit en espectres. I els nostres cars espectres, en tauletes d'argila i en cuneïforme, hi escrivíem els sengles individuals dietaris.

Allò ens salvava del ramat, i al mateix temps ens inscrivia a les cròniques virtuals del futur, ni que no fos si més no una micoia, és clar. La nostra altrament efímera existència de qualque mou i manera així lleugerament singularitzada.

Padellassos íntims, on cascú hi oscava sos records i impressions de la '*irretornable*' diada. Dia a dia, jorns i nits, infatigables. Nosaltres rai, morts, tot el temps del món. I els apunts, ben estudiats, esdevenen petits noemes capgirats ci i lla, on som cada vegada, vists de cada caire, significats per les nostres pròpies

úniques experiències.

Petits noemes, ausades, capgirats en totes les posicions i situacions possibles, on la nostra pròpiament escrita particular forma de veure-les lluu meravellosament per a una espectral posteritat qui s'enfonsa, ignara, en les ignotes abismals durades...

So zu leben wie man liest.

Els espectres, la nostra vida no troba cap altre obstacle per a viure com vol (un 'obstacle' que pus tost és un contra-obstacle, una facilitació, un aplanador de tobogan ben greixat) que el fet que no som pas ja fets d'esfereïdorament patidors i corruptibles carns i ossos.

Altrament, tira peixet! Amb un temps llarg i més llarg, com dic, aparentment inacabable, per a furgar curiosament en els exclusius dietaris de tothom altri, viu o mort, això rai, desats on sigui, car cap pany ni cadenat, forrellat ni caixa forta amb indesxifrables mots de pas, no són ni seran mai obstacle per a l'espiritual molt eteri espectre. Així doncs que ja podeu anar amagant secrets, carallots. No us serveix de re. Tot secret al capdavall no n'és gens. Cap secret no val un pet. Idiotes delusions de grandesa fàcilment crebables, rebentables.

Fent abstracció d'allò que és bo i dolent en la nostra condició, hom no pot evitar d'ésser com és. Hom és molt subtil matèria, i doncs de qualque mou limitat, i enllà dels límits no hi ha re altre. Per molt eteri que siguis, ets. I no et podràs anc sobreposar a les limitacions que et circueixen. Així que prou neguits. Espinya't amb allò que hi ha. No vulguis anar enllà perquè no hi aniràs. Impossible. D'on no n'hi ha no en rajarà.

I ara potser demana't... Què hi feies, d'espectral Prosèrpina en aquella altra inescaient Persèpolis?

Respon-te... Despens monotoníssimes temporadotes a l'infern i imperativament et calen distraccions, o t'hi (re)mories mantes de vegades de fàstic...

Així, a tall d'exemple, pujava als murs de les catacumbes amb una escala de mà amb barrots d'una gruixària considerable i hi espiava, a través d'esquerdes així mateix colossals i pregones, com s'ho feien les perpètuament presoneres mòmies, letàrgiques en aquell interminable buit del no-ésser.

Llurs àvols petrificades defecacions no pudien a re. Eren com acab de dir palters empedreïts, al capdavall pedres inodores. A part d'allò, que no era gran cosa, m'abellia, bo i espiant per les esquerdes, d'assaborir'n les foscors; car havia descobert que diferents foscors duen diferents sabors.

Sucumbia a la temptació d'assaborir-les totes i, tot estrebant la llengua, l'hi embotia perquè les més incandescents papil·les les tastessin. I t'hi trobaves foscors amb gust d'abortiu, i d'altres de purgant, i d'altres d'acre tren de l'antigor, de locomotriu estricta rebufant fumeres negres clafertes de carbonets i d'estalzins que respiràvem de petitons pels forats de les passarel·les, i era com si havíem fumats milers de cigarrets alhora, i els fums ens jaquien estabornits, i paral·lelament estranyament assolellats, acoloridets, optimistes, i anàvem a estudi, on els cruels mestres, llur sàdica hostilitat ens acollonia de normal horriblement, aquell matí ni hi pensàvem, ni en fèiem cas, allerats i espatotxins, i els estúpids mestres invasors al·lucinaven. Quin sant s'ha penjat!

No ens cal telèfon, ens comuniquem els espectres per telecinesi, és clar. Com ara mateix, on comonits o convocats per les estratosfèriques alçades on rauen els paradisos dels rats, ens elevàvem ensems com vapors de núvols blaus i negres en formes capricioses de naus, neus, nius, nous... Ja ho he dit...

Diferentment aromàtics.

I hi aturàvem en sec tots els avions, nocius ginys mestres de les destruccions més vil ni bares.

(Ací direm que molta de gent ignora encar que els rats, com els humans, pompós bestiar uns i altres, serven i fixen fictament al sòpit firmament llocs màgics que en diuen *llimbs, inferns, cels*... Car només els humans i els rats, per llurs pecats, és a dir, llurs recances i remordiments d'autoodi, no són ateus. I per això que la xocolata no els sigui verinosa. La raó que no en són mortalment al·lèrgics és precisament perquè la teobromina que els emmetzinaria, llurs déus no permetrien que ho fes. La teobromina, ve de 'teo' i 'bromos', nodriment dels déus.) (Es veu així mateix que cal un cervell especialitzat per a concebre una noció tan estrambòtica, i baixa de sostre i curta de gambals, com allò dels déus i llurs enrevessades maquinàries amb corts molt idiotes de cortesans imbècils.)

Als Carpats, als puigs més alts on hem viatjats avui, en simulacres de batalles ens llençàvem llampecs. I llavors aterràvem.

Què era allò? Una secreta privada necròpoli per als abassegadors més acabalats, llegendaris plutòcrates qui en vida brogiren com bestiotes, o gossos qui, folls, reganyaven i grunyien com si fossin la gran cosa, tifetes molt presumits de la merda que caguen. Llur morts valuoses com llur vides, els il·lusos renegats!

I a la necròpoli, què hi remarquem, esmeperdudament? Emanacions fúnebres qui pugen de cascuns dels marbres qui, idealitzen en betzol estàtua, el personatge sebollit...

Una impossible tirallonga qui n'ix, d'espectres contrincants.

Contrincants, car qui és qui? És a dir, quin és l'espectre més

espectre de tots? Quants n'hi ha d'usurpadors? Tots els altres, oi? Mes el genuí, on? Indistingible.

I a quin món massa curull, i doncs sense importància, no foten tots plegats cap?

Allò és un caos com el de la reencarnació — tret que molt millor si més no, car sense la carn que cada cop es podreix, i sense les barreges inextricables de carns d'éssers incompatibles, oi? *Ecs, no ens hi feu pensar!*

Sigui com sigui, és evident que per aquell cantó el món hi va de cul. Una monstruosament estèril interpretació de les lleis espectrals.

Car quin engany d'aliatge impropi, tant d'espectre barrejat! Quan hi consires mica! Les horrors de la intimitat, la promiscuïtat, la perpètua terror del fregament amb altri, sigui qui sigui.

Els espectres no ens podem tocar, més ens val no fer-ho, no som pas fets de matèria prou sòlida, ens fondríem, i quin llefiscós garbuix llavors!

Ara, quin senyal més ominós, més malaurat, més portador de males noves, aqueix de l'enorme multiplicació d'espectres dels abassegadors de l'espectralitat.

Sembla que tot s'espatlla irrecuperablement. Quina '*in-significació*', quina greu degradació del 'status' i l'estatut mateix de l'espectre com cal! Tota la subtil organització perd pistonada, i s'esbalça i se'n va doncs a la merda.

Una devaluació tremenda. La vàlua de l'essència espectral a fregir cols. L'ésser mateix d'allò que som posat en qüestió... El dubte impera sobre el fet que existim... Existim de debò debò? Hem

esdevinguts una altra obsoleta falòrnia? Probablement!

Atroç reconeixement, vós! Tan prístins i indiferents al contacte, i, *trotz alledem*, a despit de tot això, tan tendrament remarcables i encantadors com no érem als temps primigenis!

I ara, desolació! És com si ens eixorivíem de cap llarguíssima eixivernada i ens trobàvem que el món mateix d'abans de la clapada se'ns havia fos!

És com quan esdevinguí grandet i em creixeren dentetes i s'acabà l'amor de l'amorosa dida Verònica! Quin món més gris en acabat! I calgué esperar que em fotés vell i revell per a esdevenir de bell nou esdentegadet, amb només genives a la bústia, perquè em permetés, na Verònica, la gran popuda, de xuclar-li de bell nou, abans d'adormir'm, l'extremadament delitós mamellam. En la calda atmosfera del gineceu, tan valentet de vell com fui de vailet, popant popant, sé què fos glòria, companys!

Ah, ma Verònica de record immarcescible, «a vós em ret, hom mills no pot amar», eternal com ets, ets com n'Equidna mateixa al nimfeu de mes memòries com més distants menys dissidents.

Un nimfeu que és com qualque monumental cendrer amb la forta estructura del taüt de pedra, on totes les vides extingides i ara pulveritzades ens tornem a bellugar en un brou sincrètic.

O ombrívol paisatge on es projecten els clars cinemes de mes acrobàtiques memòries de tu, tan adorables. *Hm!*

(...)

Habitant de l'Enlloc i el No Re.

Llenques d'espai extraviades. Lleixes de terrenys i muntanyes senceres errabundes, arbitràriament desplaçades. Plaques tectòniques de temps avials i venidors que fortuïtament s'estavellen pertot arreu, sense cap control. Temps molt. Temps fet polseguera, fet farina, on tot ens s'hi banya i s'hi ofega. Banyar's als pous sense fons curulls de farina ja ho porta, això.

Anacrònics cronòmetres que no saben ni poden escatir de debò què cony mesuren.

Vituperant, els agressius atletes, amb molta d'invectiva, i gens d'argument lògic i com cal, ja hem begut oli. Volem fer pagar la culpa a tothom. Car qui sabia abans ni després l'existència del misteriós habitant de l'enlloc i el no re, el satànic lladre del temps Carlets Rovellat.

Car sí, tinc raó, en Carlets Rovellat, misteriós habitant de l'enlloc i el no re, és el satànic lladre del temps.

Desconnectat d'ell mateix, el temps adés estentori i megalomaníac, ara, desconfit pel lladre excels, brutalment estroncat, es fot tot un embull i entra en caos.

—Algú m'ha pispades hores i hores senceres, èpoques, eres, eons. Això em desespera qui-sap-lo. Jo sempre tan tocat i posat, i ara tot d'una quin espantall esvellegat i esgavellat!

I comença a fotre's cops de cap a la paret, de tal faisó que s'ascla el crani, i el cervell li vessa per l'escletxa; temps doncs histèric, va de

cul ridículament, i tothom qui el temps tiranitzava, ara, alliberats, poc saben què fumbre, tot allò que planejaven de fer no té sentit, amb el temps col·lapsat, tot s'enfosqueix; el futur qui sap quan farà cap, el present s'ha esfumat; tot és prepòster, tot va capgirat, el passat és a punt de caure'ns damunt, re no s'esdevé si fa no fa ordenadament; no saps quan re creix ni decreix; és l'anarquia de l'estona; una estona mai no ha tinguda un espai fermament determinat, però és que ara tant pot durar segles i mil·lennis com acabar-se abans de començar! Re no lliga amb re. El fil dels esdeveniments fineix exactament on comença, o àdhuc abans, qui sap quan.

Tot plegat fotrem goig. Carlets Rovellat ens has ben tocats els collons a totdeu, malparit!

Ens has tolta tota dignitat — encar que fos falsa, idealitzada, un artefacte artificial d'aquell fabulista incansable, el cervell.

S'esqueia com sembla que sempre si fa no fa s'escau que quèiem en la mateixa frustració.

I ara tu ens fas caure al pou abismal definitiu. Ens crèiem únics i la gran cosa, i som inconcrets i repetits en un nombre incomprensiblement indeterminat, una indiscriminada monstruosa quantitat, i quant a ésser re, no, home, no, ni això, mínima cosa, i minúscula, nyicris, naquis, nul·la. I au.

Una infame petita misèria perduda de més a més en un temps perdut, inexistent ara, tan diferent de com el crèiem abans, ordenat i meticulós, infal·lible.

I res a recobrar als romanents dels naufraigs, femers sense cap vàlua. Cap èxtasi recòndit que, descobert, s'espelleix i s'esbatana com cap ou màgic, amb el gènit dintre i tot.

La Mort mateixa es tornava orba. Oi que mata a la babalà? Molt més que no abans i tot. La sobtes sovint filustrant per les finestres, bo i cargolant les òrbites, miòpicament, com si pogués distingir les diferents prosàpies, vull dir, prosopopeies... Qui fotés cara de vell, de malalt, de condemnat, de malaurat, en un mot, qui li toqués o no de passar per la pedra, però, no dic pas que mai ho endevinés gaire, però és que ara no gens, vós, no gens.

Tot ens amenaça. Univers sense les imaginàries crosses del temps. Filferros espinosos i sanguíferes plantes ens salten pertot al davant. Retògrads mecanismes de conseqüències fatals. Una ariditat astoradora. Ens hem transformats d'espetec en famoses efígies de paper amb una ànima d'espelma encesa, cascú com fanal de sant Jaume, que es crema tot sol.

Sacrificats a la insignificança. La nostra pell de xagrí, fins ara tan ritualment entarquimada amb els guardons de la sang i la merda de les batalles quotidianes, s'ha anada, disparadament i obliteradament, escarransint fins que no és sinó indestriable minúcia, pitjor, una buida insinuació totalment invàlida i fora de lloc.

Tota similitud amb allò que fórem o lleixàrem d'ésser, és insignificant coincidència. Cap ànima no ens habita ni trau pinyol quan s'excita. I un estrany brogit que prové de rere cascun dels horitzons ens acabala, vull dir, què dic, al contrari, ens aclapara, ja no sé què m'empatoll... ens esgalabra... ens trau de polleguera... dels traus de la corretja... dels raïls de la corriola... dels galzes per on roden els coixinets dels cortinatges...

Quins cortinatges? Se'ns acaba...? Se'ns acaba... la funció...?

(...)

Tots hi volíem figurar.

Tots hi volíem figurar, figurins i figurants d'una figuració idiota, pecs individus massificats, pegues generacions, pegues societats, amb tot de nocions, insignificants en la realitat, que tanmateix imbuïen pegament amb pecs significats, i així, tot era enganyifa convenient per als porucs poderosos qui l'havien pagada, poderosos sempre amb por de perdre el poder, i amb allò la vida, l'únic que de debò era allò en el qual creien.

I milions de generacions de no ningús agressius rancuniosos disgustats qui ens havien precedits i els qui ens seguirien, per poc que durés l'estada a l'esfèrula condemnada, havent-se idiotament pensats figurar gaire, i cap no ha estat ni podia haver estat re. Un altre massa pec idiota qui fugaçment passava avall.

I les pegues nocions buides que s'havien anat empassades, honor, glòria, dignitat, justícia, patriotisme, devoció, etc. merdegades sense cap rel arrelada a la crua realitat.

I així fou com el capellà Carlets Rovellat instituí la seua església, assenyaladament, l'Església de la Pintura a l'Oli.

No pas que hi gaudís de gaires parroquians, però això rai, fidels rai, els quatre carallots.

Cada parroquià esdevingut molt afeccionat pintor a l'oli, això també. Un bon punt a afegir. Artístics, collons, i tant.

Els havia sermonejat el primer dia, on els parroquians no eren sinó com dic quatre gats, que guaitessin les imatges a les parets, on, per comptes de les fastigoses ídoles qui hi havia abans, amb desgraciats creuclavats i d'altres imbècils havent-se cregut que eren la gran cosa, fills de déu i coses absurdes així, és a dir, trists datspelcul figurants molt figuratius, eren quadres aquest cop pintats pel capellà Carlets personalment i privada.

No soc dels qui enganyen, nois. Totes les carrinclones i esborronadores falòrnies dels capellans malparits o tocats del bolet, no hi ha cap enteniment com cal que pugui creure-se'n borrall. I eu som un hom sensat, així que... La veritat per endavant. I au.

I si et vols veure l'ànima te l'hauràs de pintar a l'oli. I qualsevol altra falòrnia repugnant, idèntic procés.

Guaiteu-vos-les per les parets altrament pelades del recinte.

Les resurreccions. Els paradisos, els purgatoris, els llimbs, els inferns, els déus, els àngels... Totes aquelles carallotades, pebrotades, ximpleries, puerilitats tan irrisòries, pintades a l'oli per servidor. Boniques, ca?

Estic segur que molts, o millor tots, dels meus perfectament triats parroquians, qui anomenarem Pintors a l'Oli amb totes les de la llei, ho podreu fer tan bé o de fet molt millor que no jo. Molt de mèrit, vosaltres, oi que sí, nois? Apa som-hi!

I per a engrescar-nos-hi encar pus, això farem, cada any... Un concurs de la pintura de l'ànima... Del cos refet en carn i ossos de la resurrecció... De la vida a l'infern dels gratuïtament putejats damnats, etc... Cascuna de les innombrables bestieses d'aquest coll inventades pels cretins d'adés s'hi valdrà per a pintar-la a l'oli! I així existirà de veritat. I totes les altres religions es fotran

fotre, per falses!

I el guanyador de la pintura més generalment votada pel 'parroquianat' sencer, la parròquia en pes, esdevindrà doncs el pintor a l'oli de l'any. I l'aplaudirem. I li farem un esplèndid àpat de celebració que li dedicarem, i au. Tots contents. I tal dia fotrà un altre any d'inutilitat manifesta. Com no pot ésser altre en aquest món de merda perdut entre l'enlloc i el no re.

I ep, això serà tota la nostra missa ni cerimònia ni capdeconyada ritual de la nostra religió de riure. Un plaer, companys.

Ah, i que no som prou, diran. Ei, som selectes, respondrem si ens vaga.

Car allò que no voldríem mai dels mais és heretgets. A la nostra sacra església de la pintura a l'oli només s'hi fan devots de la lògica, de l'entenimentada deducció d'allò que ens dona l'atzarosa matèria constatable...

Qui malpensi de nosaltres l'olorarem de seguida, tenim l'instint de la troballa del traïdor ben esmolat; l'ominós atans de les lúgubres hipòtesis i suposicions del maleït infiltrat seran de mantinent estroncades. Hom li fot qualque forquillada, quatre pollegons a l'ull, i si s'escau, davant tothom per al seu avergonyiment, puntada als set sets mal apedaçats al seu cul dels pantalons. I apa!

I de sobte, què...?

Mentre el capellà Carlets feia el sermó inaugural... Un asteroide de mida monstruosa percudeix, dalt al cel de veritat, la lluna... Patacada i estrompada.

Brutal patacada que rep el satèl·lit i estrompada que es fot damunt la Terra. Malament rai.

Les molt lliscadisses colisses del global terratrèmol s'ho enduen tot part davant.

Udolen de dolor les llambordes àdhuc, i tots els insignificants indígenes llencem feixucs epítets al cel que ens cau damunt. El cel, giny de malignitat provada, sempre ens l'havíem guaitat amb recel. I sempre n'havíem reculat. I teníem raó. Malparit de merda.

I ara...? Res. Els quatre sobrevivents anàvem a les palpentes, capficats per l'estat deplorable de les nostres gargamelles on borborigmaven i gargarejaven els gargotejants aiguabarreigs de calçobres i amiants, i ploms i mercuris en pols, i els irrisòriament irracionals rebuigs, radioactius i d'altres, desenterrats pels impactes que feien l'esfèrula bisecta o pitjor, això no ho sabíem del cert, car només, palpebrejant difícilment, ens adonàvem del tall sens fi aparent on cuidàvem estimbar'ns, car érem, com dic, no pas gaire lluny del límit de la nostra meitat de la si fa no fa hemisfèrica Terra on encar subsistíem, cagats de por.

Quin sap on parava l'altra meitat. Ni si podíem anomenar-la Terra Dos... Nosaltres essent Terra U, és clar... Ni si allò no fora pas una altra bona excusa perquè mig món no continués volent anorrear l'altre mig món, com sempre s'ha esdevingut a la lamentable història d'aquella condemnada terra ocupada pels rapaços assassins 'conqueridors' dels territoris d'altri.

Car allò de voler figurar més que no els altres, mentrestant no essent cascú al capdavall altre que una llufa instantània de vida fútil, ha estat l'atot inexistent, i el privatiu anhel, i en fi la ridícula al·lucinació, de l'estúpida molt presumida espècie.

No pas, tant se val, que tot això, és clar, vulgui aitampoc dir re.

(...)

Coll dret sota la dalla.

Aprés tantes d'‘heroïcitats’ durant l'anorreament d'un altre poble, maleïts repulsius colons de l'avarícia incontrolable, el capellà Carlets havia estat designat per a ‘celebrar’ una missa de desgreuge per tots els morts col·laterals.

No es pot ésser ‘heroic’ (i ‘marcial’ i ‘honorable’ i ‘patriota’), és clar, sense cometre assassinats a tort i a dret, i mortaldats generalitzades.

En el seu sermó el capellà Carlets ho accentua: «*Tot això el nostre déu és clar que ho comprèn i encar pus quan veu que li fotem una missa de desgreuge tan sonada com aquesta, pobre imbècil, saps? I damunt amb l'assistència de mantes d'autoritats degudament uniformades i amb totes les medalletes i cintetes de datspelcul que tant no amen de portar sobre, els desgraciats, i au, i així que, ben complaguts, diguéssim ‘amén’, i apa*.»

Un greu atac d'ennuegament l'agafa a continuació com si llur déu no n'estigués del tot content, amb l'apagadota cerimònia. És clar que en Carlets, no essent gens místic, ho fa pagar, no pas a cap ira de cap déu inexistent, ans a una gargamella perennement irritada en aquella atmosfera terminalment enverinada, on els ‘salvadors de la pàtria’ no ha convertida l'esfèrula, només per a embutxacar's encar més de ‘profits’ en llurs depredacions patriòtiques i

forasteres.

Xocant la mà a qualcuns dels molt porfírics malparits paràsits uniformats qui el feliciten per la missa dita, tot i que, segurament clapant, no han sentit re del que deia, el capellà Carlets, astorat, veu un vehicle que, aparentment sense frens, esbotzant isnellament calitges i lleganyes, se'ls abalança acceleradament sobre!

És un vehicle de l'exèrcit menat per qui sap quin altre anarquista de més de dretes encar, i en Carlets, capellà de cervell pneumàtic, d'una revolada, agafa quatre o cinc generals i els empeny, heroicament, davant seu, de tal faisó que, engavanyat terriblement pels cossos inserts davant ses rodes, el vehicle assassí veu estroncada la seua empenta, mentre és clar que el capellà llest i llambresc fot el camp cagant ostes.

Ara, quan tot el perill s'ha esvaït, fot el capellà una ganyota de fàstic. Car segur que el sol·liciten per a una altra missa solemnial, ara en honor a l'heroïcitat última dels sacrificats generals qui s'estimaren més espitxar-la que no veure un sacre representant de l'església que sempre ha condonades i beneïdes, i sobretot fortament esperonades, tota mena d'atrocitats bèl·liques contra enemics indefensos o inermes, i de tota manera més petits, i sobretot dels quals poder'n robar tant com tant militars com esglésies, com sobretot els plutòcrates qui els paguen, fossin capaços d'extreure, i això bé anorreant-los definitivament, bé fent-ne esclaus despullats de tot bé ni futur.

Quina missa més sonada. Fotreu goig, merdosos uniformats, el capellà Rovellat us hi sotjarà i us fitarà amb ulls telecinètics, i us cagareu a les calcetes, car tampoc no sabreu a quina guerra d'auto-anihilació no us fotrà aquest cop fer cap, marxant ridículament com en Bum-Bum.

Tant se val. Tocatardanament, torna a sortir del seu amagatall el capellà adés fonedís. Era, esperant que tot s'amansís, assegut rere un massís cartell d'anuncis vora la carretera.

«*Cervells Pneumàtics — Demaneu que us els instal·lin! Llenceu a les escombraries els vostres gastats estantissos ultra-pecs cervells de l'antigor, fiqueu-vos-en de nous i garantits per a qui-sap-lo llargues temporades!*»

Hi havia, molt augmentadament i acoloridament fotografiats, una noieta i el seu avortó, ambdós ben feliços, amb ulls espurnejants i llavis somrients, i amb un crani obert i dues meitats de cervell, a mig col·locar cascú, relluents com si fossin noves de trinca.

El capellà Carlets Rovellat ha trobat, sortós ell, uns quants de gerdons silvestres entre la llicorella de rere l'anunci, i a pleret, ben tranquil, es veu que es reconciliava amb la idea de veure's obligat a dir una altra missa davant aquella mena de merda humana.

Amb tendra galivança, es diu: «*És clar, és clar! Rovell — rovellat*.» I bada els ulls com si al lluny hi filustrés, magnificat, el títol d'una gran obra (de teatre o de llibre o del que sigui): «*El capellà Rovellat és com la miraculosa punta de llança del beat Aquil·les, que amb el seu rovell guareix la nafra que havia feta! Tot de cares molt merescudes lloances per a ell!*»

Car frustrat en la seua feina de porcairol d'un ramat de porcs imbècils qui creuen en espectres i resurreccions, i milers de bestieses semblants, s'ha d'agafar a allò que aprengué a distància del seu guru U Nu. Ço és, esdevindre si fa no fot budista o maoista de tant en tant, i immergir's llavors, xopar's, a la filosofia zen.

Car segur que per causes impredictibles tothom rep tard o d'hora, i ell per què n'hauria d'ésser exempt?

Dit i fet, el vanitós mestretites, xarlatà inveterat, qui sovint desafia amb impertinents sermons els seus mesells, idiotament ensinistrats, parroquians, no pas que no l'assalti de cops el típic remordiment de l'escombriaire irascible qui s'enduu, en lloc d'ésser prou òrfic i seràfic, com manen les regles de l'escombraire exemplar, s'ho enduu, dic, tot a la seua màquina trituradora, gats, gossos, bústies, canalla, xanguet, massa prenyat i emprenyat, i llavors se n'ha de penedir tot solet d'una faisó que fa feredat i tot, i així, espontàniament, se'n recorda de qui és en realitat, un sant home virtualment a tota mercè ni virtud dedicat.

I llavors s'asseu damunt cap pedra adient i s'hi aclofa com cap contorsionista al repòs, i arrenca a riure com se'n riu el torrent prenyat de la duad quan va saltant alegrement les roques del barranc, i allò el distén i, asserenat, pot tornar als seus dubtosos consols d'inversemblants remembrances, on s'inclouen encar d'altres aventures de l'insigne boletaire Carlets.

Car predestinat pel seu nom mateix, sempre s'havia vist, en efecte, de minyonet amunt, com a potencial boletaire eximi. I recollia ben aviat receptes que incloguessin ensems carlets i rovellons.

Tot això on ha passat? Ni boletaire ni escombriaire ni cap altra sensacional indiscutible figura amb betzols satèl·lits a betzef, irreversiblement barallats durant tot el seu regnat perpetu, i ell impertèrrit, immune, surant... Res d'això, ans què? Un altre humil afegitó dins l'horda hòrrea d'hòrreus capellans ateus. Saps què? Bon profit.

La vida és despietada i tota batalla per a la pau interior és fútil; la fam mateixa t'encamina a vies insospitades; tot és casualitat; l'esdevindre's dels dies se t'acarnissa i t'afetgega amb tries clandestines i sovint molt perilloses.

Fascinat pel caos astorador de la trontollant totalitat de l'ésser a

l'univers traïdor, no et jaqueixes vèncer per la pobretat ni per la inquietud, i esdevens, contraatacant, faceciós i tu mateix sense pietat...

I aleshores, com desconfeixes els ignars, els ignars, sense ni adornar-se'n, se't van marcint, sumits al brou de la destrucció inherent d'un cos caducat, i t'abandones a la son, car per què tornar-hi?

Vida falsa, com tota altra vida, i au, anar fent, coll dret sota la dalla, fins al bleix darrer que et re-duu al no re, d'on no hauries mai d'haver estat malignament extret.

(...)

U i nu.

Surt del seu darrer amagatall, el capellà Rovellat amb un branquilló de la pau a cascuna de les seues dues estranyes mans. Un branquilló de boix, un altre de grèvol, i au.

Per què dic mans estranyes?

Si voleu detalls, com ara, *'I els dits del peu en són també...?*'

O, '*I per on passen els deu (o vint?) vasos espermatòfors...? Pels braços...? Coll avall...*'

Us haureu de llegir el seu llibre (una autohagiografia anomenada «*Revelacions d'un Triat per la Natura*»), escrit segons ell mateix, tot just haver comptat el dotzè dels seus anyets.

Particularment, el capítol cinquè, que es diu, «*5 dits, 5 vits; 1 vit 1 dit*», on ens presenta els afolls monstruosos com tants no en neixen al món, com a «*Triats per la Natura*» per a fer «*Grans Coses*».

I ell doncs un 'triat'. Amb cinc vits a cada mà per comptes de dits, i per comptes de vit a la carranxa un dit pròpiament assenyalador.

En relació als seus cinc vits cal dir que, més tard, a l'agre de la seua carrera clerical, un fotimer de parroquianes seues, especialment caldes, asseguraven i sovint juraven '*per la mort de llurs mares*'» que les mans del mossèn esdevenien gegantines, amb dits enormíssims, majestàtics, nus de capciró i sense ungles, i ara orfes d'aquelles bonicoies cassoletes, tan encantadores, de les pells dels prepucis, ara destrempadets, dalt de tot de cada dit-vit, '*didalets delicats que t'impel·leixen devotament a xarrupar'ls tendrament quan t'ofereixen l'hostieta*'.

Havent après sobretot del famós guru U Nu. Qui fou entre d'altres coses el cap de Birmània, i sobretot el re-creador d'una esperança clara per a l'individu sol i nu... Sol i nu, i rabejant-se nogensmenys al cràter de les laves enfurismades de l'existència.

Com en mant de sermó no hi predicava en Carlets, així mateix n'U Nu al seu temps, el temps de la infantesa molt influenciable del minyonet.

Així, dels dos podria ésser la coneguda divisa de n'Aristip: «*Vivamus, dum licet esse, bene.*»

«Visquéssim bé mentre ens sigui llegut, i quant a la resta, tot i

que irremeiablement en doina, ja ens està prou bé.» Car, exacte, quin remei? Què hi pots fer? Re, home, re!

Hom es vol com és, u i nu davant les forces malignes del malintencionat univers.

Ans no néixer i tot, va l'embrió covant túrgids greuges contra l'existent que l'ha fet ésser. Oceànica rancúnia contra els qui caigueren al parany de la reproducció interminable i l'engendraren, malparits, sense ni saber on s'embarcaven, i sobretot quin altre pobre desgraciat no creaven.

Quant a això, tres punts:

u) Perquè el món sigui món, cal l'exterminació de totes les dones.

dos) Car no hi ha crim pitjor al món.

tres) Parir un humà és parir una altra terriblement malaurada «*ànima en pena*»! Un ésser pensant — perdut enmig d'un caos universal — i condemnat a saber-se no re d'ençà del començament — bo només per a patir durant una estona d'estada — amenaçat constantment per tota mena de perills de tortura — i anorreament.

Més extractes del seu llibret....

Els fastigosos gregaris es moren massivament. Els meravellosament egocèntrics egregis ho fotem molt més modestament, individu a individu, exactament com cal.

U i nu és allò que cal en tota situació, sobretot quan et veus ultrat per les ininterrompudes malifetes dels sempre maldestrament electes. Massa corruixat, i intemperant, entres en quarantena...

Et vols sobtadament exclòs d'aquell món de gànguils eixelebrats i de reialmes bords. Neteges sèdulament les segurament ara massa brutes lents dels teus ulls-telescopis i, quiromàntic dels firmaments, comptes un per un els consuetudinaris teuladins a les teulades sempiternes dels mai no esmentats, tots novells, planetes, trenats com bessons-besats (*vielliebchen*) al voltant d'atuïts, esmorteïts, apagadets, estels ignots. D'aquells no pas agressius, i que doncs no t'enlluernen ni t'eixorben.

Allò et tranquil·litza, perduts els ulls de l'ànima als no res més llunyans, com quan per comptes de cardar, poses a clapar plàcidament ton piu al niu.

I au.

(...)

Merament una xerraire despulla.

Adolescent de la primera volada, tot de sobte entres en la molta (o la fosa) existencial, on per tot cantó ni trajecte on et vegis viure, la continuació només pot ésser desesperació o mort, i allò et destarota, i la depressió se't cruspeix, i esdevens destrossat fantasma, i com et refaràs, o et refaràs mai més...?

Àton, es vol suïcidar per inanició. No comprèn, no pot comprendre encar, que els qui es perden ells mateixos són els perduts també per als qui el perden. Mancats, sense ni adonar-

se'n, massa subjectius, massa embolicats en ells mateixos, no reciproquen l'afecte que altri els porta. Allò no pinta gens bé.

Morós, neguitós, melangiós, vegetes fins que no descobreixes un bon matí clarós que una de dues, cal reviure, o morir d'una puta vegada. Ets nu i u, i en Nu i U et reviscola, amb el seu budisme optimista, i amb els seus estoics, i epicuris, i sobretots els teodorans, qui et diuen que els déus són cagarrines mentals, que tots els mots altisonants són invents dels cleptòcrates perquè continuïs ben ruc, i que tota educació 'nacional' són falòrnies per als carns de canó, i que cap dels crims dels quals els cleptòcrates voldrien acusar't no són crims mentre ningú t'hi enxampi 'cometent-los'.

I que doncs 'Cum sciamus nos morituros esse, quare non vivamus' Com ens hem de morir per força, per què no ens n'aprofitaríem de l'estona on som vius de la manera més egoista possible?

Mentre hi ha vida, visquéssim. I el que cal no és pas viure gaire, sinó amb prou satisfacció. 'Non ut diu vivamus curandum est, sed ut satis.'

Ens emmalalteix allò del qual vivim. 'Ex his aegrotamus, quibus vivimus.' Espavilem'ns-e amb allò que ens fotem al pap.

I per què capficar-t'hi tant? El passat, passat rau, i només és bo remenar'l de lluny en lluny quan és si fa no fot prou plaent. I el futur no existeix, són especulacions de datpelcul.

I així anar fent. Recordéssim que en Carlets Rovellat el teníem amb el piu al niu, en endormiscada sessió d'amor tàntrica...

I de sobte s'ofegava. Ca seua espetegava per tots cantons. Passaven pels voltants els cavalls boigs del terratrèmol.

L'anell l'estrenyia massa; era un anell amb un topazi que era el clítoris...

Son artrític vit-dit s'hi mor, s'hi mor... Li passen per l'esment polígons i cicloides a pler... Ja hi som. Sòpit viatge de res a re. Arribem tautòcrons a l'infinit enlloc, tots els enganyats de l'esfèrula asfixiada.

S'ha despertat a la clínica. S'ha vestit i ha davallat al taulell de baix a demanar-hi l'alta. Li diu a la matrona, *Quant us dec?*

—Vejam. Vuitanta-dues infermeres us han atès...
—Vuitanta-dues? Una clínica tan miserable...
—En tenim cinc. Però cal comptar les pujades i baixades de les cinc. Els nostres comptables no s'equivoquen mai. De més a més, no podeu sortir. Veig que us han estès un certificat de defunció. Feu bondat i asseieu-vos ben tranquil. Ara vindran els...
—Què desvarieu? Que no ho veieu que soc ben viu?
—Sou merament una despulla qui parla. N'hem vistes munts. Ara vindran els dos forçuts infermers especialitzats i us embotiran a la caixa, i us sebolliran al cementiri del costat. Dit i fet, i au.

Es despertà caminant. S'aturà a la Placeta dels Jocs. S'hi celebraven dos campionats simultanis. Un de go i un altre d'escacs. En Carlets els volgué guanyar tots dos. Es posà els seus guants de cirurgià, de tal faisó que els seus deu dits semblava que portaven condons, i es ficà a bellugar peces. Es creia ple de benastrugances. La sort l'ajudaria...

Va perdre les dues partides, però. Ja passa.

Romangué fins a la fi i els campions s'escau que eren, com ell, dos 'triats per la natura'. El de go era un nan tot esguerrat, amb cames i braços no pas més grossos que quatre escuradents. El campió d'escacs gaudia segurament d'un cabal genètic extra-espacial. La

seua cara especialment cridava l'atenció. Era oval i un sol ull enorme, negre com un pou, li ocupava tota la meitat de dalt; la meitat de sota era blanca i nua com un bocí d'alabastre. Ni orelles ni oronells no li veies part d'enlloc. En canvi, les orelles eren força grosses, amb antenes o palps o circells que se li bellugaven constantment. Segurament eren ells els que li respiraven i el nodrien.

Fet i fet, un parell d'homes ben estranys.

Es despertà i li semblà que ja havia viscut prou. Els seus deu dits-vits se li havien escorreguts ensems. Deu orgasmes simultanis. Allò qui ho sobreviu? Maleïts somnis eròtics!

Al cementiri on els infermers l'havien sebollit, peus seus amunt, una estranya acàcia ràpidament hi creixia. Aquell fora tot son llegat, un llegat doncs llegat a la posteritat qui l'ignoraria fins a l'hora de tallar aquell sinistre arbre de mal averany, una acàcia sense fulles, només amb verinoses punxes.

El món, quin batibull. S'aixecà amb un mal de cap de caldeu.

(...)

Certes escaiences on es veia recentment implicat el cosmòleg Carlets mentre es repentinava el bigot.

Hom es tria l'univers més convenient per a ell, i au.

Enèrgic, gairebé epilèptic, infligeix una excel·lent cascada de detectables plagues a l'ànima de l'enemic només mai concebut per a emprenyar'l; són nafres espirituals, de les que fan més mal que no pas les superficials.

Mentrestant, amb conclusiu coratge, l'univers es forma segons l'exacte patró que concep el seu magí. Addicte a ses instruccions, esdevé elàstic i espera, bo i oscil·lant tanmateix sense impaciència, son dictamen; quan el rep es nua perfectament, com beutat a la seua barra perpendicular en l'ideal escenari, al voltant de l'esquema que llavors li implanta.

S'esdevé aleshores, sense ni com ve ni com va, una sòrdida combinació d'axions contrincants que exacerba l'erupció al fins ara enigmàtic cor de l'univers; l'esclat infinit que produeix no el sent ningú, car tota altra cosa sentent prou l'ha espitxada per força abans.

Abans havia tingut lloc la guerra sense pietat entre el sempre exploratori esquelet armat amb dalla rovellada, qui llunàtic implora prou falaguer i cerimoniós les fosques forces interplanetàries que el recolzin a ultrança, i el molt hàbil cosmòleg, íntim de rius i estanys amb peixos i sense a sinistres i escabrosos cossos perduts entre els grumolls galàctics de molt nocives atmosferes, qui, candidat a l'enlluernat escrutini dels subversius detectors de genis, troba nogensmenys nuclis clandestins de matèria la qual no es voldria pas anorreada per la incompetència d'un univers malparit a collons.

Tota la panòplia subatòmica parteix en croada contra la contaminació que tant no destorba llurs interaccions; unides, les subpartícules exhibeixen la corpulència i la bausia de l'escurçó qui barganya de ferm fins que no resol cada dilema

d'incompatibilitats radicals, i neteja l'espai d'una puta vegada. L'escombraria de la incomprensibilitat universal ha estada abstreta vers indrets prohibits enllà dels límits que ens concerneixen. El nostre univers roman net, i els altres que es fotin i esclatin tantes de voltes com vulguin.

El nostre, perfectament endollat als nostres exclusius desigs d'hienes supervivents, no empitjorarà mai sinó mediocrement, i no caurà aitampoc al cistellet de les testes toltes d'espetec fins que l'obsés oblit no ens haurà trobats, en la distància, simpàtics d'allò més.

Tret que en acabat de l'erupció al cor de l'univers, tot s'agreujava a rabents acceleracions, era palès que la plaga també havia fet forat al nostre cor mateix. Anàvem plegats de davallada, combregant mentrestant amb mots de vana xerrameca, i sabíem que cap prec no serviria mai de re.

Peti qui peti, a tota esdevinença, rebecs, decidírem tanmateix de plantar'ns molt precàriamenta lloc. Cap de naltres no es mou d'on és ni a fum de sabatots.

Som catalans, cridàrem. *No serem moguts*.

I fementit responia equivocadament l'eco, *No poc, no poc*...

Els Sols als cels, companys, són innombrables. Si no trobem lloc on no ens treguin, trobem'ns-e pel món infinit lloc on ningú no pugui fructificar-hi. La nostra allunyadament renovellada '*aranykor*' (edat d'or) serà ara segura pels segles dels segles, i hi teixirem, com aranyes amb tot l'espai i el temps d'una pau inexpugnable, una teranyina instantàniament mortal per a tothom altri.

En Carlets es tornà a guaitar al mirall. *Perfecte*.

Va sortir al carrer, elegant com un dandi Patorrat. Algunes xiquetes el xiularen i tot. Que estarrufat ell llavors, tot i que pretengué no fer'n cas.

(...)

L'ostiària dels destins.

Es veu que no gaires dies abans de morir, en Fitz va gicar escrit si fa no fa que... Et mors, i què...? «*Tota la merdegada al teu cervell, au, llençada al pou del no re per la gran puta qui és l'ostiària dels destins*.»

L'ostiària dels destins, és a dir, la portera que t'obr les portes del Reialme de l'Enlloc. Reialme que coneixes perfectament perquè ja t'hi has passada una eternitat, és a dir, un temps infinit, i ara, perquè es veu que te n'hi enyoraves massa, l'ostiària se't compadia i t'obria la porta perquè hi fessis una altra estadeta de no re, és a dir, una altra eternitat de temps infinit, de mai no acabar's.

I hom, carallot com és, s'hi capfica una mica. I es demana...

I si, un pic mort en Fitz, i acceptat per l'ostiària, s'hi trobés urta a urta, és a dir, cara a cara, i suposéssim que en fes fàstics, i, massa orgullós, s'encaminés pel reialme sense més assistència, i es trobés més tard, en una sorpresa encar més grossa...

Assenyaladament, que els cretins d'adés haguessin hagut raó amb llurs bestieses i...

Car segons un dels dogmes més bestials ni vel·leïtosos dels cretins, a l'hora (?) de la resurrecció (?), hom recobra (?) la carn que li pertany (???...).

Llavors, hom es demana, dic, com l'ostiària dels destins, és a dir, la puta Mort, la qual sempre ha presumida d'una ossamenta magnífica, d'un esquelet tot plegat d'allò més robust, i ferreny i indefallent, i és clar que no gens esguerrada, quin paper de ruc, en Fitz, eh...? Si aleshores, havent ella recobrada la carnota adient que li mancava, mes que hom desava per a l'ocasió qui sap on ni a quin màgic frigorífic al fantàstic Reialme de l'Enlloc, i resultés doncs que l'ostiària misteriosa, la senyora Mort, era una esplèndida beutat, la millor mai no vista a cap dels mons dels mants de firmaments ultra-generosos de tants d'universos com collons no deuen penjar per l'Enlloc de Pertot Arreu, i una dona doncs qui es revelava ésser la Deessa única i incomparable, bioluminescent i esplendorosa, la qui es féu cardar absolutament per tothom a l'hora on moriren*, i qui ara tu, en Fitz, refusares, per incrèdul i vanitós, ni en volgueres saber re de re, i qui, per comptes de tu, jo, el capellà Carlets, sumit en el plaer instantani de l'anoesi (de la incomprensió total de re, tot i que prou sentint-ho a la pell, com qualsevol altra negra i insignificant cuqueta de sis o vuit potes, o més), jo, dic, qui sempre l'havia colta i adorada, i sovint molt devotament li escrivia, per comptes d'insults, *ardus poemes d'àrdua amor*, m'hi retia sense reserves de cap mena ni una, pobrissó de manguis, ja em veieu...

Un benaurat, un com se'n diu? Un altre beat beatífic...

Qui frueix ni gaudeix prou gloriosament... de tots els avantatges ima... imaginables... i amb el goig que hi experimenta... en el

rabeig constant i incessant... on bombolleja el paradís... efer... efervescent...

Oidà!

[* Cert que els divins d'òlim, quòndam i enjondre, escrigueren erròniament que era la Mort qui es fotia tothom sense excepcions, però és clar que és el contrari, encar que sembli a primer esguard un bri il·lògic. És cada mort que es fot la Mort, la qual no pas per no re és la puta Única, i en conseqüència la Màxima puta. Màxima en tots els aspectes, beutat sense parió i miraculosa! Quan es vol fotre algú, segons li abelleixi, ho té fàcil, se l'enduu a l'Altre Món, que és el seu món, i se'l carda ben cardat. I el cardat content com un gínjol, i ja no torna pas mai més al Món d'Abans. Ningú no hi torna ni hi ha tornat mai, no! Massa merdós per comparança, vós! I per això mateix tothom qui sap una mica com va tot això de les vides pòstumes, típicament i proverbialment «*se'n fot del mort i del qui el vetlla*».]

(...)

Fent com sempre el paperet.

El mediocre meteoròleg afeccionat, Carlets Rovellat, era a la cuina de ca seua preparant-s'hi el sopar, quan, absurdament i convidada per no ningú, una horda de gent estranya l'envaí. Penetraren alhora, i atapeïda com un sol cos, una gernació d'idiotes per la porta de darrere, la porta que comunicava aquella part del jardinet amb la cuina.

Eren (els invasors) es veu que matemàtics, car mentre enraonaven, i mentre anaven menjant-se la teca d'en Carlets, tant la cuita com la sense coure, semblaven alfarrassar i escaujar magnituds i perifèries, i escales logarítmiques i mòduls, i longituds i meridians, i tot plegat un munt de críptiques abstraccions numèriques que a en Carlets mai no li havien fetes gens de gràcia; li semblaven fútils, i li brunzien i zumzejaven per les orelles, passant-li de llarg com atordits borinots.

Els matemàtiques feien unes pudors d'aquelles que et trobes als cementiris massa atapeïts. No pas que en Carlets fos gaire nassut, mes cert que endevinava el temps que faria l'endemà bo i ensumant l'aire de la nit abans. Ço que llavors comunicava, per telèfon, directament a la ràdio local, on oferien les seues grotesques prediccions que prou sovint coincidien l'endemà amb la realitat, d'on que no pas poc oients l'afalaguessin amb felicitacions que els locutors repetien de cops perquè tothom a llur migrada audiència se'n sentís satisfet.

Volgué, entre tant de matemàtic golut i distret, aquella nit, en Carlets tastar quelcom d'allò del seu a la cuina, però els dos o tres glops de brou que pogué assolir de dur's al pap li semblaren ben amargs.

Se'n recordà llavors d'una vegada, la primera i única, que havia feta una '*conquesta*'. La noia l'havia convidat a sopar la nit de l'endemà. I es prometia ell que assajaria de fer allò que tothom en deia '*l'amor*' amb ella, tret que abans calia sopar.

La noia arribà amb una cassola fumejant. «*Je viens de vous faire un cassoulet que vous vous en lécherez les babines*» havia dit. I a ell li vingué immediatament la basca. Una basca insuperable.

Abans la cassola no fes cap a taula, en Carlets es deia que malauradament ja la podia ensumar de lluny, que de fet ja l'ensumava quan encar la noia la devia tindre damunt els fogons, i la pudor que fotia el marejava, una pudor densa i insidiosa de caldera infernal on bullien les més abjectes abominacions — gripaus, salamandres, xerris, i cagallons d'os, i ossos i pelleringues de carronyes desenterrades del cementiri, potser, qui sap, dels mateixos matemàtics qui més tard, anys avall, és a dir, avui mateix, no vindrien a emprenyar'l a la cuina de ca seua i tot.

No cal dir que foté el camp d'aquell pis fent espetegar renecs i sense haver tastada la porqueria, ni haver's cardada mica la diabòlica i estúpida fava, i amb allò les seues cites romàntiques s'acabaren com qui diu abans de començar. D'ençà d'aleshores, ell, '*més val sol i amb bona mà que no mal acompanyat i patint de mals estranys*'. Allò de les dones i les '*amors*', ho lleixarem per als sermons, que com tothom sap són fets de ficcions i acudits pescats a la babalà. Els cretins qui s'ho escolten, o ho fan veure, tant se val, tot els va bé per a empapatxar's ben empapatxats. S'empassarien, com s'empassen, qualsevol altra execrable gasòfia.

Ara que no pas que els poguessis, ni que volguessis, engargullar mai amb idees que els engreixessin els enteniments. Uns enteniments els llurs 'inengreixables'.

En aquells instants entrà d'una revolada a la cuina un missatge. El missatge, un vailet xoll una mica esbufegat, anuncià, «*Cartinguts senyors de la 'Matemàtica que és Clau Infal·lible de totes les Explicacions Universals', s'escau finalment que el vostre Teatre d'Elevadíssimes Disquisicions ha estat oficialment mès i emès, a cops d'ignominiosa escombra, en perfecte ordre i a la vostra libèrrima Disposició.*»

En sentir allò, es desplaçà l'horda invasora fora de ca seua com un fètid eixam de tips tèrmits qui no trobés més fusta per a rosegar ni corcar.

Quan tancà en Carlets la porta de la cuina, una forta tronada esclatà i temé que l'horda reculés i cerqués aixopluc de bell nou a la cuina.

Cercà, a manca d'armes de massiva eliminació, qualque instrument asimètric i ensopegà a un racó de l'armariet-rebost amb una falç per al jardinet de darrere, la qual aixecà ben esmolada, una estoneta extasiat, sota la seducció de seus raigs encesos que prometien fictes alliberaments a manta.

Molt gint i amb tota cura, s'aplicà, amb l'ajut d'un mirallet de mà, tot de nefasts cosmètics al visatge, que el pintessin doncs, en tota sa cruesa, calamitós de campionat.

Aleshores, de més a més, amb inversemblant habilitat i rapiditat, ell qui se sabia capgirar de pell com de jaca; i així si amb la primera on era negra és vermella, i amb la segona on era blava és groga, es revelà al capdavall ésser un ens malèfic molt perillós.

Matemàtic qui el filustrés, matemàtic qui es cagava, tots els nombres i dimensions al seu cervell revelant-se-li ésser, més que no pas cap avantatge, una mancança, una inutilitat manifesta, un embaràs, una nosa... Ço que en Carlets sempre havia sostingut.

Cap esclau (o rastre) de matemàtic no l'envaí, però, aquest cop, i amb allò, a les fosques, s'adormia esperant-los, i els trons minvaven fora, i com en d'altres moments desvagats, on sovint insisteix, ceballut, a esbrinar mentalment com es dirien els seus epígons si mai hagués reeixit a crear qualque novell sistema filosòfic d'import universal.

Si es dirien com, doncs...? '*Carletans*'...? '*Rovellatins*'...?

S'eixoriví amb un ensurt, i com cada cop, amb el cap una mica més alleugerit, es tornava a dir que li caldria viure una altra vida per a (tot allò) escatir-ho del cert. No pas que valgués gens la pena, és clar.

I ai, per a llavors què? Que sobre no fos pas que descobrís, per a agreujar una mica més el seu martiri anímic, que qualque usurpador li prenia les idees i les signava amb el seu nom de falsari criminal. I fos, aquell dolent, àvol, element, famós per a la curta eternitat on els humans de la seua raça foren vius enlloc... Al vast avern del pertot...

En fi, quin paperet tot plegat, Carlets!

Sí ves, el mateix paperet de sempre, car què t'hi esperaries, gamarús, en un món, com dic, infernal? Un món sense possibilitat de cap esperança? Au bah, marrec, bah.

Es tragué el llapis verd de la butxaca i encengué un llum al taulell, i escrigué la idea addicional que li rodava durant el petit son que l'havia ensopit suara. Hi deia, si fa no fa:

«Cartinguts germans. (*Lletra d'agre comiat*.)

«Sabeu què us dic que la mal·leabilitat de la raça, companys, fa feredat – cascú pensant-se únic i tanmateix segueix les modes més sapastres mai calculades per a humiliar la puta densa massa.

«Tothom seguint el protocol
Tot això em descol... em descol-
Loca de valent i... em dol
I re no em duu a bon consol
Que no s'escaigui fort de col-

Lidir amb eixa fal... fal... fal...
Lera de control tot personal.

«Amb el rictus del qui ha patit un ictus o pitjor, us puc anunciar avui que refús de continuar enganyant-vos... No pas que mai m'hagi cregut de ferm que, al fons del fons, fóssiu tan rucs de creure'us re del que us deia. Si no m'ho creia ni jo, home! La veritat...»

S'aixecà i estripà el paperet.

La veritat — quina mentida!

(...)

Al circ.

Es veu que hi ha a l'abrupta crosta d'aquest o l'altre univers cicatrius antigues que de trast en trast, atzarosament, es baden a un buit abís sens fons; si hi caus o t'hi escoles es veu que ixes a allò que en diuen espai mort o 'intra-univèrsic'.

Doncs bé, l'altre matí em va passar a mi. Engolit d'un glop per la negror absoluta, davallí sens aturador.

Amb joia manifesta que qui sap d'on la trec, la buidor em persuadeix a persistir davallant fins a tocar fons, sense pensar gota que no n'hi hagi, perquè atès que tot n'ha, n'ha també de

tindre allò (la buida buidor del buit).

I llavors... Qui ho havia de dir? A baix de tot hi havia un cercle amb sauló grogós al terra, voltat per bancs circulars perquè s'hi asseguessin els espectadors nou-arribats, amb tot plegat cobert per un gran tendal. Era palesament un circ. L'uixer del circ veus que va disfressat còmicament d'escuradents, tot i que deu pesar pel cap baix una tona.

Hom se n'adonava de seguida que érem rebuigs. Que enlloc cap escombriaire del més-enllà, per baix qui fos, no se'ns enduia ni enduria pas. I molt més greu. Que la mateixa Mort havia refusat d'endur-se'ns. Que ella, o qui sap (tot i que no crec pas) si qualque altre interventor, qualcú o quelcom també encarregat del manteniment del pou sens fons — i alhora evidentment amb fons (amb fons per a nosaltres, els del circ) — ens condemnava a una eternitat d'infàmia irrefragable.

No prou vàlids per a la darrera benedicció de la compassiva Mort, havíem de continuar patint en una inextingible existència.

Érem monstres irredimibles, fenòmens ensorrats, espasmòdicament debatent-se amb tot d'entecs, de flagells, i plagues i gams, de claveguera, vells i nous, irresolubles.

Monstres tanmateix amb instints adotzenats, amb tant de temps i amb tant poc d'espai, què hi faríem altrament per a distreure'ns...?

Ens distrèiem amb el circ. El circ dels flòrids fecunds hiperbòlics afolls, i els aterridors esguerrats, i les sinistres monstruositats, tots plegats és clar que rebutjats, repudiats, àdhuc del Reialme del No Re i de l'Enlloc, on gairebé tothom altri es veu que hi ha cabuda. Reialme gloriós i paradisíac en la pau irreductible del son ininterromput de tots els temps i espais, esplèndid indret on cap

malura ni maldat mai no t'escomet... Mai, mai...

Amb el tarannà d'una fura, i unes antigues creences per a cagar-s'hi, el llagoter arribista Dicky-Dicky fa de molt repapiejaire mestre de cerimònies.

A la pista, cascú nu i cru, i passat i claupassat, com els qui ens guaiten, tant els cavalls com els elefants com els lleons hi som carronyes virolades, qualcunes de les quals ens reinstal·lem nosaltres mateixes els vessats, molt moscallosos, budellams amb alçaprems fets amb teranyines de formes estranyes i força arbitràries, teixides contemporàniament per bruixes esdentegades qui taral·legem alhora, xafalloses i papissotes, còmiques cançons obscenes, i les quals, amb allò, ens fem aplaudir i victorejar per triats segments entre els diferents llivells dels inestables bancs en embut que volten l'arena de baix on treballem, gaudint-hi prou o fent-ho veure, car som a hores de llavors, per als formidables temps que corren, perfectes professionals.

Hi ha llocs entre el públic amb fonts o focs de flasca dissidència, però ens en fotem, és quelcom inevitable. Desenganya-te'n, desil·ludeix-te'n, desdecep-te'n. Enlloc no et trobaràs, ni al carrincloníssim circ de l'ultrafons, entre el viltenible tropell més maltractat de cap món, cap aprovació unànime.

Els atrotinats encarregats de l'ordre a l'inescapolible reducte circense, prou voldrien corregir els avalotadors, extingir'n les manifestacions, mes amb quin dret? Ningú no te'n reconeix cap.

Tothom hi som condemnats, a la mateixa immortalitat dels rebuigs qui mai no es podran desfer del tot de llur fastigós estat, per molta de passió que hi fiquin ni a autordestruir's. Debades. Debades amb escreix, germà, per moltes de vegades que ho provis, dissortat!

Malaguanyat! La pitjor maledicció és no voler acceptar't com ets. Ets el pitjor dels maleïts a l'existència. L'immortal sempre com més anem més desmanegat.

Sort en tens d'aquest tan ridícul circ. Un circ que no tanca ni tancarà mai. Sessió contínua per a l'eternitat. Car prou et cal distreure't, noi, ja t'ho he dit, sense perdre un instant d'absència de distracció, i amb això, llavors, doncs, ai, caient en el perill del capficament per a analitzar la deplorable situació. La pitjor condició de totes les possibles que mai podria tocar a ningú. La desesperació conseqüent no serveix de re. Condició extremadament lamentable per als segles del segles, segles sens fi.

Merda, no hi vull ni pensar més. Què em fots fer...? On és el numeret següent...? Que surtin, que surtin! Que surtin a escena les 'zòmbies' mòmies ensenyant cuixa, collons, tu, som-hi, au bah!

Au bah, au bah!

Et quelle aubaine!

Fa?

(...)